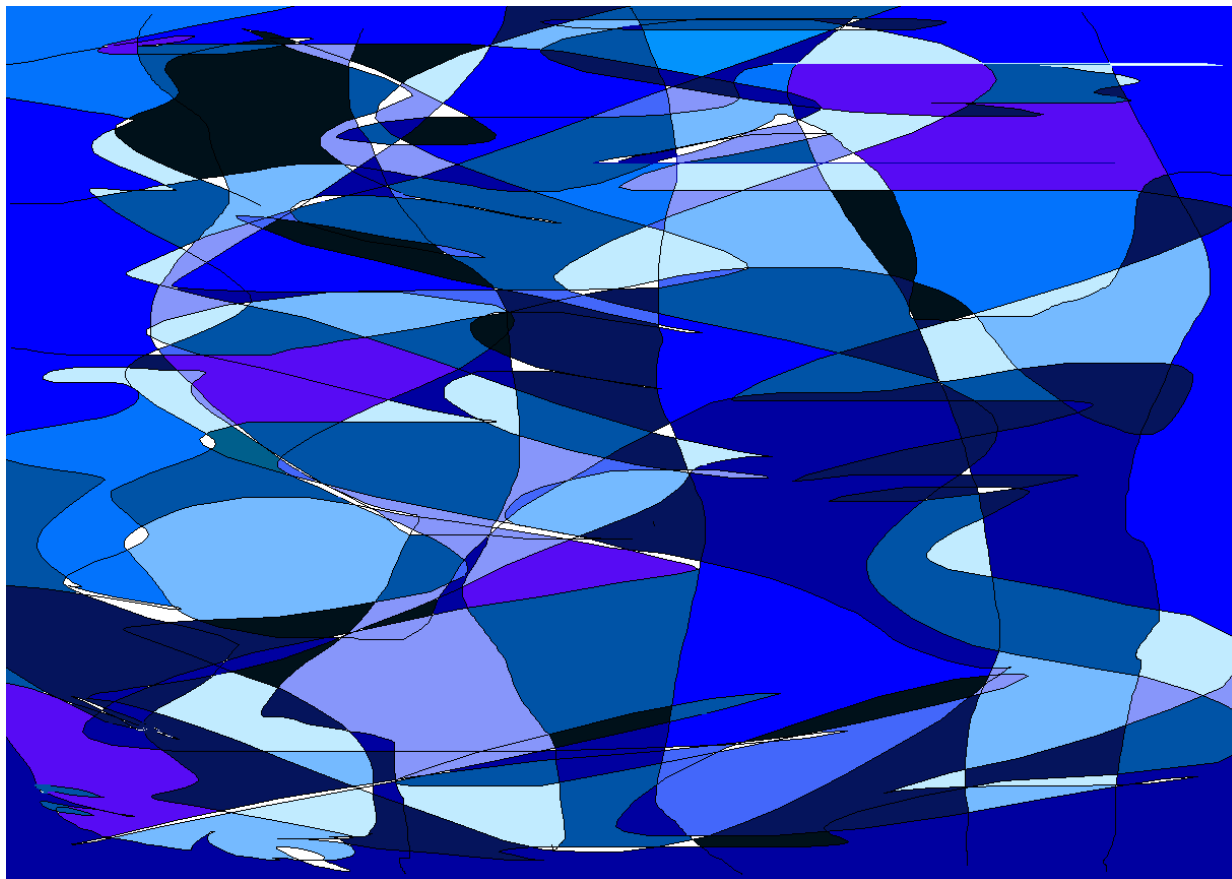

Glasilo OŠ Jožeta Hudalesa Jurovski Dol

januar 2009

Šolski žarek

*Se noviga leta
vsak veseli;
si več let obeta,
vesel naj živi.
(Valentin Vodnik, 1799. leta)*

Dragi učenci!

Še malo pa bomo vstopili v drugo polovico šolskega leta. Na šoli se je dogajalo marsikaj zanimivega in pestrega. V prvo številko glasila Šolski žarek smo učenke novinarskega krožka ujele nekaj vaših utrinkov, druge pa so prispevale vaše razredničarke. Hvala!

Za nami sta božični čas in novo leto. Bliskovito se približujejo zimske počitnice. Se jih že kaj veselite?

Želimo vam, da v letošnjem letu uresničite čim več svojih želja, da ostanete pri šolskem delu in doseganju ciljev še naprej tako zagnani, kajti le tako se bodo vaša pričakovanja uresničila.

Uredniški odbor

Jasmina Zorjan, 8. a

Prvi šolski dan

Letos je bil prvi šolski dan nekaj posebnega, saj smo dobili prizidek k šoli. Šolsko leto in tako tudi prvi šolski dan se je pričel 1. septembra. Kot po navadi smo morali priti v šolo ob 8. uri.

Za razliko od drugih prvih šolskih dni je imel ravnatelj Stanislav Senekovič govor. V njem je poudaril, kako je naš kraj potreboval ta prizidek k šoli, saj je že primanjkovalo učilnic. Otroci v vrtcu pa niso imeli največjega ugodja. Kot smo lahko videli na otvoritvi šole, je večina novega dela šole namenjena prav njim, našim najmlajšim.

Po govoru ravnatelja smo se učenci odpravili vsak v svoj razred. Nato smo izvedeli, kako bo potekalo šolsko leto in kakšni bodo naši urniki. V 9. razredu je beseda tekla tudi o zaključni ekskurziji.

Kasneje smo se odpravili na ogled prizidka šole. Vsi smo bili zelo navdušeni, saj so učilnice v novem delu zelo živahne, kar bo zelo motiviralo učence k delu in jih seveda navsezgodaj zbudilo. Malo pa smo bili razočarani nad hodniki starega dela šole, saj smo pričakovali, da jih bodo prepletkali v bolj živahne barve.

Anja Perko, 9. r.

Otvoritev šole

Otvoritev šole je bil velik dan za našo šolo, saj smo dobili prizidek, ki smo ga bili zelo veseli. Tudi učenci naše šole smo nastopili. Še posebej mi je bila všeč točka Jerneja Kuntnerja, saj je bila polna humorja in smeha.

V novih prostorih šole se dobro počutim, saj smo dobili nove učilnice, računalniško učilnico in vrtec.

Sara Bračič, 9. r.

Nastop pisatelja Toneta Kuntnerja in igralca Jerneja Kuntnerja

Že ob koncu lanskega leta so ob naši šoli začeli zidati prizidek. Gradnja pa se je končala do začetka letošnjega leta, torej do 1. septembra.

14. septembra smo imeli otvoritev šole. Udeležili so se je tako starši kot otroci ter povabljeni.

Sedaj je večina učencev zelo zadovoljnih z novo šolo, saj je večja, bolj prostorna in nudi večje ugodje.

Žal pa letos odhajam s te šole in ne bom mogla dolgo koristiti te prostornosti in udobja. Vendar verjamem, da se bodo učenci v njej počutili dobro. Čeprav je to moje zadnje leto šolanja na tej šoli, bom v njej karseda uživala. V prihodnjih letih pa jo bom zagotovo kdaj obiskala in opazovala njen napredek.

Anja Perko, 9. r.

Pred letom dni so se v našem kraju odločili za gradnjo nove šole, ki je dobila tudi novo ime. Gradnja se je pričela in šolarji smo nestrpnost čakali dan, ko bo nova šola odprla svoja vrata. Prvi šolski dan smo si šolo najprej ogledali in ugotovili, da se bo moralo še marsikaj narediti, da bo šola dobila svojo podobo.

V nedeljo, 14. septembra 2008, je bil dan otvoritve. Učenci, učitelji, ravnatelj in tudi župan občine Sveti Jurij smo se do tega dne pripravljali, da bi otvoritev potekala čim lepše. Učitelji so uredili svoje razrede in pripravili razstave. Na otvoritev je prišlo veliko krajanov in povabljenih gostov.

Program prireditve smo imeli načrtovan na prostem pred novo šolo, a smo se zaradi slabega vremena morali preseliti v telovadnico šole. Učenci 6., 8. in 9. razreda smo pripravili igro pod vodstvom učiteljice Aleksandre Lorbek z naslovom Stoji učilna zidana. Nastopila sta tudi otroški pevski zbor s pesmijo Vesela otroška in mladinski pevski zbor s pesmijo Ghana aleluja. Člani mladinske folklore so zapeli pesem Stoji učilna zidana in tudi zaplesali. Na začetku prireditve je nastopil

igralec Tone Kuntner, kasneje pa so imeli govore še ravnatelj šole, župan, predstavnik z Ministrstva za šolstvo, igralec Tone Kuntner in Marjan Bezjak.

Uradnega dela je bilo skoraj konec, kajti potrebno je bilo prerezati še trak. Nato so si krajani in vsi povabljeni ogledali še notranjost šole. Otvoritve je bilo konec.

Na igrišču smo imeli postavljen šotor, kjer je bila pogostitev in je igrala živa glasba. Igrali so Veseli Jurovčani. Sedaj imamo novo, lepšo in večjo šolo, ki bo služila še mnogo let.

Maja Komperšak, 9. r.

Odkritje plosče Jožeta Hudalesa

Novi šolski prostori in vrtec

Že lansko šolsko leto se je veliko govorilo o gradnji novih šolskih prostorov in prizidka vrtca. Tega smo se vsi zelo veselili. Konec šolskega leta so že začeli z gradnjo. Nekatere je to prav veselilo, saj so bili gradbeniki zelo glasni, učitelje pa je motilo, kar nas večina razume, saj pouk ni potekal tako, kot bi moral.

Nato se je šolsko leto končalo in gradbeniki so lahko v miru delali. Šola je bila narejena in otvoritev se je bližala. Vsi smo upali na lepo vreme, a prav na dan otvoritve je deževalo.

Ker je dež prekrizal kar nekaj načrtov, prireditev ni potekala tako, kot smo si jo zamislili. A iztekla se je v redu.

Tjaša Fišer-Emerih, 9. r.

Izdelava plakatov

Začel se je teden otroka. Prve tri dni smo imeli delavnice. Bilo je veliko zanimivega dela. Vsi smo se zelo zabavali. Naredili smo veliko in učitelji so nas pohvalili.

Bila je sredo. Najprej smo imeli pouk. Vsi smo z nestrpnostjo čakali na uro, ko se bo končal pouk in pričele so se delavnice. Učitelji so nas še prej spustili na kosilo. Končno smo se vsi zbrali v učilnici biologije. Najprej smo se posedli, se pogovarjali in se porazdelili v skupine. Učiteljica je na kratko predstavila jedi, ki smo jih nato v računalniški učilnici iskali po spletu. Bilo je zelo zanimivo, a se je vse tudi hitro končalo. Ko je vsak nekaj našel, smo odšli v knjižnico, kjer smo pričeli izdelovati plakate. Eden je rezal liste, drugi je lepil, tretji pisal in tako naprej.

Ker je čas prehitro tekkel, nismo vsega naredili do konca, a vseeno smo bili pohvaljeni. Na koncu

smo za sabo vse počistili, da je bilo tako kot takrat, ko smo vstopili. To je bil zadnji dan v tednu otroka, saj smo naslednji dan že imeli normalen pouk. Bilo je lepo in vsi smo uživali.

Rebeka Fišer-Emerib, 6. r.

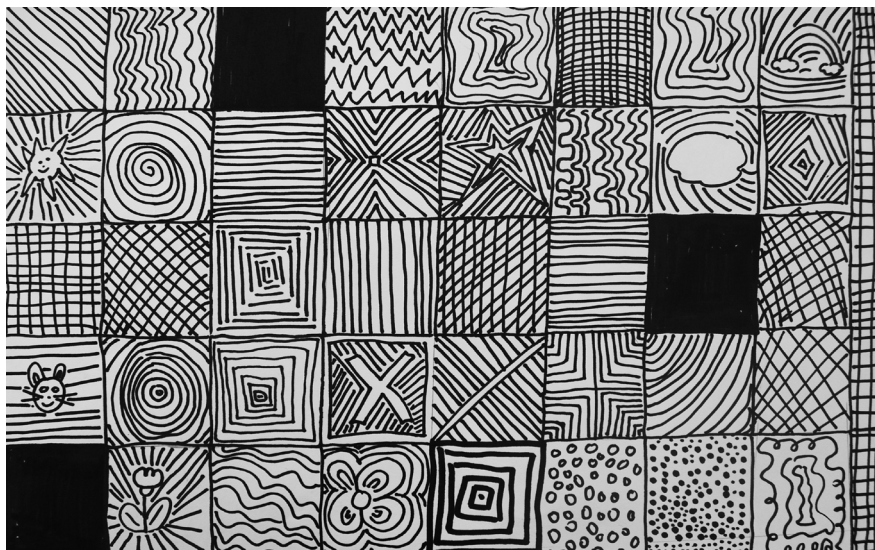
Kuharske delavnice

Tako kot vsako leto smo tudi letos na začetku oktobra imeli teden otroka. Ta teden je bil za večino otrok zelo zabaven, saj smo imeli skrajšane ure ali kako drugače popestren pouk.

Sama sem se v tem tednu udeležila kuharskih delavnic, na katerih smo izdelovali plakate. Učiteljice so določile učence v skupine, zato so bili nekateri malo razočarani, ker niso bili s sošolci. A to razočaranje je kmalu minilo, saj je vsaka skupina dobila svojo temo in lotili smo se dela, ki ga je bilo več kot dovolj. Vse skupine smo odšle iskati podatke na splet. Ko smo jih zbrali, pa se je pojavila težava, saj podatkov nismo mogli natisniti. Kljub temu smo se znašli, podatke smo shranili na USB ključke in jih natisnili v zbornici. Ko smo končali, smo se podali v knjižnico in tam začeli izdelovati plakate. Pomagali smo si s prej najdenimi podatki in tudi s knjigami. Vsak je poprijel za nekaj. Nekateri so obrezovali, drugi risali, pisali ali pospravljali papirčke.

Ko smo končali, smo šli razstaviti plakate na oglasno desko. Za konec nas je učiteljica pohvalila in nam povedala, da smo svoje delo odlično opravili.

Aleksandra Kranar, 9. r.

Damjana Bračič, 8. a

Pogovorne delavnice

Ob 12.30 smo se učenci 6. in 7. razreda zbrali v matematični učilnici, da bi pričeli pogovorne delavnice. V razred sta vstopili učiteljica Cvetka Škrlec in pedagoginja Jasmina Vojsk.

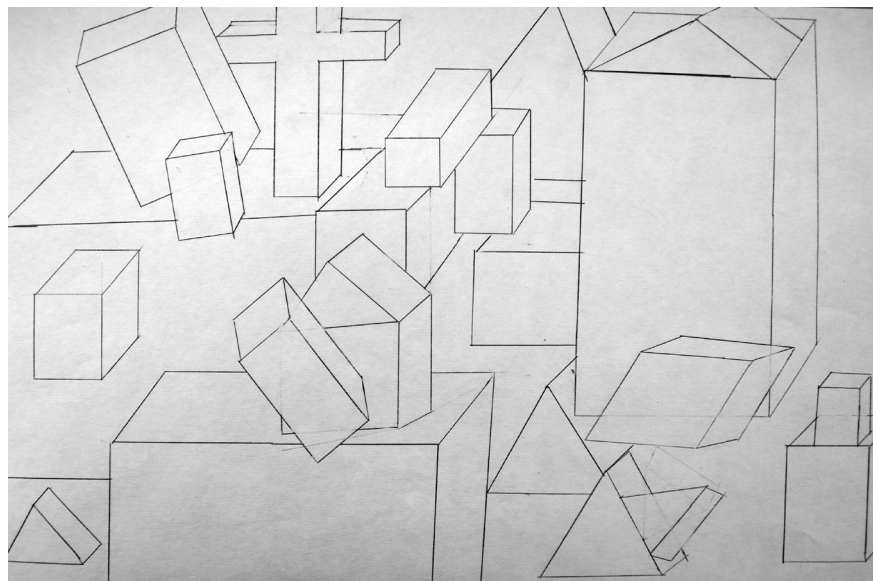
Razdelili smo se v skupine, nato smo poslušali zgodbo, kako sta Tanja in Marko iskala službo. Po opisu smo morali določiti, komu bi mi dali službo. Seveda smo bili vsi za Marka, saj smo predvidevali po preprostem oblačenju, da je reven. Učiteljici sta nam postavljali vprašanja, zakaj smo se tako odločili, zakaj predvidevamo, da je Marko reven ipd. Nato nam je učiteljica razdelila listke. Na njih so bile besede: pevka, važič, kmet in genij. Dobili smo liste, na katerih so bila vprašanja, ki smo jih morali rešiti. Vsaka skupina je nato poročala in že je napočil odmor. Sedmo uro smo prav tako poslušali zgodbo, in sicer o štirih učencih, ki jim je bilo ime Miha, Franc, Monika in Jožica. Ti učenci so učitelju oddali čisto enake spise. Ko so jih dobili vrnjene, sta dva dobila 5, dva pa 4. Mi smo morali predvidevati, kakšne ocene je kdo dobil, saj učiteljica ni povedala imen. V naslednjih minutah smo se pogovarjali o tem, da drugi ne spoštujejo drugih, pa čeprav jih ne poznajo.

Nauk pri tej zgodbi je, da ne smemo obsojati ljudi, če jih ne poznamo, saj so lahko dobri. Za konec pa smo izvedeli nadaljevanje zgodbe Marka in Tanje. Ko smo slišali, da je Tanja revna in Marko bogat, smo se zavedali, kako hudo napako bi naredili, če bi bilo to res. Ure je bilo konec in vsi smo odhiteli na avtobus.

Gabrijela Grabušnik, 7. r.

Aleksej Gajser, 6. r.

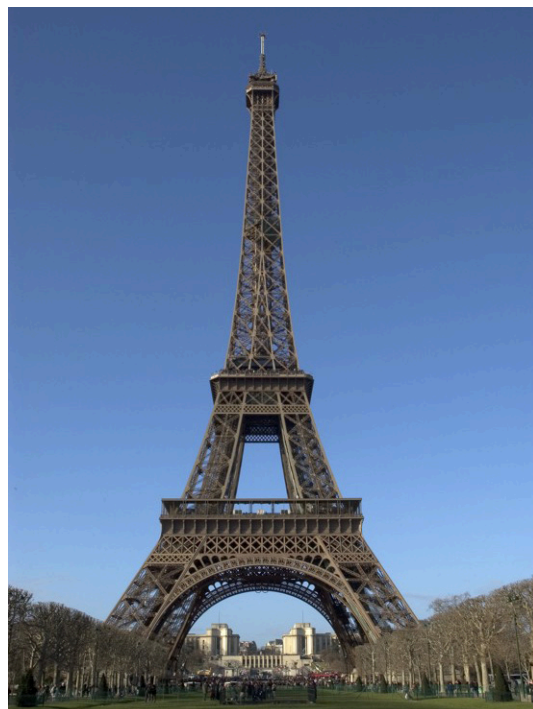

Sara Bračič, 9. r.

Pet dni v Parizu

Pariz je glavno mesto Francije in obenem tudi največje mesto v tej državi. Šteje približno dvanajst milijonov prebivalcev. Mesto se lahko ponaša tudi z veliko znamenitostmi, kot so : Eifflov stolp, Bazilika sv. Srca Jezusovega, Panteon, Les Invalides, itd.

14. julija 2008 smo se s Štajerske odpravili v Rakovnik, ki leži v okolici Ljubljane. Ob osmi uri zvečer smo se odpravili proti Strasburgu, kjer smo imeli tudi prvi postanek. Ogledali smo si staro mestno jedro, katedralo Merlebach in evropske palače. Popoldne smo si ogledali še Verdun - vojaško pokopališče. Po ogledu pa smo se namestili v hotelu in odšli na večerjo.

http://www.alpi.si/files/alpi/Image/pariz_4.jpg

Drugi dan v sredo smo si ogledali del Pariza, in sicer Notre Dame, Mestno hišo, kulturni center Pompidou... Zvečer smo kot vedno tudi tokrat odšli v hotel, kjer smo si kar sami naredili zabavo do zgodnjih jutranjih ur. Vsako noč smo igrali karte in se veliko pogovarjali s prijatelji, ki smo jih spoznali na tem izletu.

V četrtek smo vsi utrujeni odšli novim ogledom naproti. Ogledali smo si cerkev Montmartre, Slavolok zmage, Elizejske poljane, kraljevo palačo v Versaillesu, kjer je med drugim bival Ludvik XIV, znani francoski absolutistični vladar.

Petek, naš zadnji dan v Parizu, je bil najbolj v redu, saj smo končno dočakali Eifflov stolp, Panteon, Luksemburški park, Les Invalides. V soboto popoldne smo prispeli v Ljubljano in se potem odpeljali proti Štajerski.

Tako kot vsako doživetje se je tudi to končalo. Zdaj smo daleč od Pariza in spet v šolskih klopeh.

Aleksandra Kranar in Klavdija Kauran, 9. r.

Prvi naravoslovni dan

Naš prvi naravoslovni dan je potekal v sredo, nadaljeval pa se je v četrtek. V šolo smo prišli ob 8.30 uri. Tema naravoslovnega dne je bila polje.

V jedilnici smo čakali na učiteljico Barbaro Waldhütter. Z njo smo šli v novo knjižnico. Še zdaj ne morem verjeti, kako je lepa. V njej najdemo nekaj prečudovitih umetnin kiparja Jožeta Hudalesa, ki je bil nekoč učitelj na naši šoli. Po obisku knjižnice smo šli v naravo in pričeli s terenskim delom. Dobili smo liste, na katere smo morali narisati pokrajino. Potem smo se napotili v knjižnico. Učiteljica nas je razdelila v skupine. Nekateri od nas niso bili preveč veseli tega dela, drugi pa. Dobili smo naloge po skupinah. Bile so zelo raznolike. Prva skupina je morala nekaj najti o krompirju, druga spet nekaj drugega itd. Nare-

dili smo plakate, ki smo jih razstavili v knjižnici. Naša skupina s številko 6 je dobila nalogo, kako in kje uporabljamo sojo in riž. Najprej smo poiskali podatke, ki smo jih našli na internetu in v knjigah, iz katerih smo skopirali strani in jih prilepili na plakat. Najlepši plakat pa je imela skupina dve, ki je imela nalogo najti nekaj o koruzi. Na plakat smo prilepili nekaj koruze. Ko je bil naš plakat narejen, smo se pogovarjali o predstavitvi plakata. Po predstavitvi smo odšli domov.

Matic Zarnec, 6. r.

Prvi dan naravoslovnega dneva

Prvi dan smo v knjižnici delali plakate, in sicer tako, da smo bili razdeljeni v skupine. V vsaki skupini so bili trije učenci, le v dveh štirje.

Prva skupina je delala plakat o krompirju in njegovi uporabi, druga o koruzi, tretja o pšenici, četrta o industrijskih rastlinah, peta o stročnicah, šesta o soji, rižu in njegovi uporabi. Ko smo končali s plakati, smo jih še predstavili.

Ugotovili smo, da so bili najpogostejši viri internet in knjige. Na koncu smo še reševali učne liste.

Doroteja Križan, 6. r.

Naravoslovni dan

Zbrali smo se v jedilnici šole in skupaj odšli v knjižnico. Tam nam je knjižničarka povedala, kaj vse bomo delali.

Najprej smo šli delat plakate. Vsaka skupina je naredila enega. Bilo je šest skupin. Obravnavali pa smo polje. O tej temi je vsaka skupina nekaj pripravila. Eni so naredili plakat na temo dela na polju, drugi jedi iz poljščin. Po končanem delu je vsaka skupina predstavila, kaj je na plakatu. Potem smo šli na malico, nato pa smo iz poljščin delali razne izdelke, npr. slike iz koruze, riža, fižola.

Te izdelke smo razstavili v knjižnici. Zatem smo še rešili delovne liste in pospravili knjižnico.

Dan je bil čudovit in vsi smo se imeli super.

Katja Emeršič, 6. r.

Prvi športni dan

V ponedeljek, 29. septembra 2008, smo imeli učenci predmetne stopnje športni dan, in sicer igre z žogo. Igrali smo nogomet, odbojko, luknje in med dvema ognjema.

Najprej smo se zbrali v telovadnici, kjer nam je učiteljica Cvetka Škrlec povedala, kaj bomo počeli in kako bomo razvrščeni po skupinah. Dečki so odšli na igrišče, kjer so igrali nogomet. Imeli so manjši turnir po razredih. Zmagali so dečki 9. razreda, in sicer skupina B. Zmage so se zelo veselili. Za najboljšega strelca dneva je bil razglašen Andrej Sinič. Deklice 9. in 8. razreda pa smo igrale odbojko. Zmagale so deklice 9. razreda, skupina B. Deklice 6. in 7. razreda pa so igrale luknje in med dvema ognjema. Zmagovalke so bile deklice 7. razreda.

Po končanem športnem dnevu smo se vsi odpravili izmučeni domov. Bil je poseben dan, saj smo se veliko družili in imeli tekmovanje iz športnih aktivnosti.

Sara Bračič, 9. r.

Jesenski športni dan

V ponedeljek, 29. septembra 2008, smo imeli prvi športni dan. Na programu smo imeli igre z žogo.

Zjutraj smo se zbrali v šoli. Bili smo razdeljeni v skupine. Vsako skupino je vodila učiteljica. Našo skupino sta vodili pedagoginja Maja Mencigar in učiteljica Aleksandra Lorbek. Dekleta so igrala med dvema ognjema in luknje, fantje pa

mali nogomet. V malem nogometu je tekmovalo osem ekip. Po začetnem pozdravu se je igra začela. Bilo je zelo napeto. Nekaterim je šlo dobro, drugim malo manj in dobili smo finaliste, in sicer prva skupina 9. razreda proti drugi skupini 9. razreda. Zmagala je druga skupina 9. razreda. V njej so igrali Jure, Amadej, Andrej, Benjamin in moj brat Tadej. Naša skupina ni imela veliko sreče in se je uvrstila na zadnje mesto. Upam, da bomo imeli naslednjič več sreče.

Na športnem dnevu so izbrali tudi naj strelca dneva. To priznanje je dobil Andrej Sinič. Preživeli smo lep dan. Družili smo se učenci 6., 7., 8. in 9. razreda. Upam, da bomo imeli še več takih druženj in tekmovalj.

Aleksej Gajser, 6. r.

Prvi tehnični dan 7. razreda

Prvi tehnični dan je bil 10. oktobra 2008, in sicer obisk knjižnice v Lenartu. Vsi smo bili veseli, saj tega dne ni bilo pouka. Ob 8. uri smo imeli malico, nato pa smo se z učiteljicama Karmen Polič in Barbaro Waldhütter odpravili čakati avtobus. Tehnični dan je imel tudi 2. razred. Prva težava je bila ta, da je imel avtobus samo 30 sedežev, nas vseh skupaj pa je bilo mnogo več, zato je 2. razred šel prvi, mi pa smo čakali na avtobus še deset minut. Medtem pa smo se pogovarjali in poslušali glasbo preko mobitela. Končno je pripeljal avtobus in vsi smo se posedli nanj. Po nekaj minutah vožnje smo prispeli v Lenart, avtobus nas je odložil na avtobusni postaji. Nato smo se napotili proti knjižnici.

Na začetku smo se pogovarjali, kako delimo knjige, kaj je napisano na zadnji platnici oz. na nalepki, kako so knjige razporejene, kako stojijo na policah. Sprehodili smo se po knjižnici in si ogledovali razvrstitev knjig ter se pogovarjali o tem, katere knjige lahko najdemo na teh policah. Ogledali smo si tudi strokovne knjige in romane.

Za konec pa smo si še ogledali razstavo starih pisateljev, pesnikov.

Sledile so delavnice. Ker nas je bilo samo 19, smo se razdelili po dva. Agnes pa je bila sama, saj je imela posebno delo. Dva po dva učenca sta dobila listek, na katerem je pisal naslov knjige, na nekaterih listih pa tudi ime in priimek pisatelja. Agnes je dobila knjigo za novinarje, sama pa je bila novinarka. Skupaj smo odšli v sobo, v kateri so bile na mizah knjige. Vsaka dvojica si je poiskala svojo knjigo in odšla v čitalnico, tri dvojice pa so ostale kar v tistem prostoru. Vsi so pisali pomembne izpiske, kot so: kdo je avtor, kdaj in kje je knjiga nastala, kaj lahko v njej najdemo in kakšne vrste je knjiga (enciklopedija, zbirka pesmi, pravljica...). Knjižničarka lenarške knjižnice in Agnes pa sta se dogovorili, kako bi naredili lastno knjigo. Agnes je hitro našla idejo, ki pa jo bom razkrila pozneje. Ostali so pisali, dokler ni prišla ura za predstavitev. Vsaka dvojica je poročala, tako da so vsi prišli na vrsto. Agnes kot »urednica« nam je povedala svojo idejo. Knjigo bomo napisali tako, da bomo te izpiske prepisali na drugi list. Eden iz dvojice bo ilustrator, drugi pa avtor. Hitro smo prepisali in ilustrirali, saj se nam je že mudilo. Za konec pa smo morali našo prvo knjigo le še urediti in polepšati. V dar smo dobili pesniško zbirko Vrane, ki je dobila nagrado večernico. Zahvalili smo se celotnemu osebju knjižnice in se napotili na avtobusno postajo, kjer nas je čakal avtobus. Oddahnili smo si in se odpeljali v Jurovski Dol.

Tehničnega dneva pa ni bilo tako hitro konec, čakale so nas še delavnice, ki jih je pripravila učiteljica Karmen Polič. V njih smo izdelovali kazala za knjige. Vsi smo se zabavali, saj je bila izdelava teh kazal čisto preprosta. Nekateri niso dokončali, zato so končali pri uri tehnike. Ta dan je bil zelo zanimiv, saj smo se veliko novega naučili in izdelali veliko novih stvari.

Gabrijela Grabušnik, 7. r.

Knjižni klub

V letošnjem šolskem letu bralna značka poteka malo drugače. Na izbiro imamo manj knjig kot prejšnja leta, knjige pa pripovedujemo skupaj. Srečanje knjižnega kluba pripravlja knjižničarka.

Zbrali smo se v šolski knjižnici, kjer sta nas pričakali knjižničarka in učiteljica Aleksandra Hecl. Ker smo imeli knjižni klub skupaj z učenci osmega razreda, smo se razdelili. Najprej smo obnavljali knjigo Sama doma, ki jo je prebrala večina učencev in med njimi sem bila tudi jaz. Vsak je povedal del zgodbe, lahko pa smo se tudi dopolnjevali. Opisati smo morali svojo najljubšo osebo iz knjige in se z njo tudi poistovetiti. Svoje mnenje smo tudi napisali. Večini učencev je bila najbolj všeč glavna junakinja Laura. Meni pa je bil najbolj všeč stranski junak taksist Robi, ki je glavni junakinji vedno priskočil na pomoč. Nekateri učenci so prebrali še drugi dve knjigi. Učiteljice so nam pri obnovi pomagale, da smo povedali bistvene podatke. Nam je pomagala učiteljica Aleksandra Hecl.

Meni je ta oblika bralne značke bolj všeč, saj se lahko o knjigi pogovarjam tudi z drugimi učenci. Izbor knjig mi je bil tudi všeč, saj so vse knjige govorile o najstniških problemih. Za knjigo Sama doma sem se odločila, ker govori o najstnici, ki zabrede v velike težave in to se lahko zgodi vsakemu izmed nas.

Helena Zemljič, 9. r.

Drugi športni dan

V torek, 18. novembra 2008, smo imeli plavanje. Zjutraj ob 8. uri smo se zbrali v šoli in najprej odšli na malico. Potem smo se odpravili na avtobus in pot nas je vodila do Pristana v Mariboru.

Ko smo prispeli tja, smo si najprej poiskali omarice in vanje spravili vse svoje stvari. Nato smo se oblekli v kopalke in se odpravili proti bazenom.

Učenci 8. in 9. razreda smo bili v olimpijskem bazenu, ker so učenciv 6. in 7. razreda bili preverjani v plavanju in so imeli tekmovanje. Voda v bazenih je bila zelo mrzla, ampak smo se hitro ogreli, ker smo nagajali drug drugemu. Fantje so večinoma skakali v vodo, dekleta pa smo se pogovarjala v bazenu. Minile so tri ure in morali smo domov. Dekleta smo odšla prej iz vode, da smo si posušila lase. Potem smo se vsi oblekli in odšli na avtobus. Ob 12.30 smo se vrnili in nekateri so še imeli pouk.

V Pristanu mi ni bilo preveč všeč, ker so bazeni namenjeni predvsem plavanju in ne kopanju. Tukaj je tudi športni center in veliko obiskovalcev se zadržuje v fitnesu.

Maja Komperšak, 9. r.

Športne igre

Športna vzgoja je zelo zanimiv in zahteven predmet. Pri urah športne vzgoje igramo igre, delamo razne vaje, tekamo. Najraje imam igre, kot so: odbojka, košarka, badminton. Moja najljubša igra je odbojka.

Odbojka je moštveni šport, ki jo sestavljata dve ekipi, ki ju ločuje mreža. Igralci lahko uporabljamo zapestje in roke. Namen igre je poslati žogo preko mreže na nasprotno polje. Vsaka ekipa se lahko trikrat dotakne žoge, preden jo obrne na drugo stran.

Košarka je moštveni šport, pri katerem si dve moštvi s petimi igralci prizadevata čim večkrat doseči točko z metom žoge skozi koš.

Badminton je šport, pri katerem se uporabljata lopar in operjena žogica iz plutovine. Igralec poskuša udariti žogico preko mreže v nasprotnikovo polje. Igra se lahko tudi v parih.

Irena Diemat, 9. r.

Astronomski večer na šoli

Bilo je prekrasno ponedeljkovo jutro. Torbe so zjutraj ostale doma v kotih, učenci višje stopnje pa smo se že pretegnili in razgibani odšli v šolo na prvi športni dan. Učenci osmega in devetega razreda smo še bolj čakali, da gremo domov in se popoldan vrnemo.

Ko smo se popoldan vrnili, sta nas najprej pričakali učiteljici Antonija Širec in Karmen Polič. Zbrali smo se na igrišču, kjer so se še pridružile nekatere druge učiteljice. Predstavila sta se nam dva zanimiva učitelja z Jesenic, ki sta kar takoj prešla k bistvu današnjega popoldneva. Razdelili smo se v skupine. Opazovali smo sonce s H-alfa teleskopom in teleskopom s filtrom. Skozi H-alfa teleskop smo videli Sonce od blizu po delčkih in sončne izbruhe na njih. Pri teleskopu s filtrom pa smo Sonce videli v celoti in v beli barvi. Gledali smo tudi s posebnimi očali, pri katerih pa je bil učinek enak kot s pogledom skozi teleskop s filtrom.

Nato smo po skupinah odšli v učilnice. Učenci osmega razreda so odšli v planetarij, učenci našega razreda pa k astronomskim delavnicam. Najprej smo reševali učne liste, nato pa smo izdelovali rakete. Razdelili smo se v skupine in vsaka je dobila eno plastenko z že odrezanim dnom in eno celo plastenko. Nataknili smo jo eno na drugo in jo zalpili z lepilnim trakom. Ob vrhu plastenke smo ovili še plastelin in iz kartona naredili stranske »peruti«. Učitelj nam je povedal, da bomo zunaj tekmovali, katera raketa bo poletela najdlje, zato se moramo potruditi in biti zelo natančni. Ampak že v razredu smo se pogajali, katera bo zmagovalka. Odpravili smo se ven. Rakete so poletele ena za drugo. Letele so s pomočjo vode in tlačilke. Moram se pohvaliti, da je raketa moje skupine poletela najdlje. Ob tem smo zelo uživali, se nasmejali in tudi prestrašili, saj je ob izstrelu močno počilo. Ko

je tudi druga skupina končala, smo se zamenjali. Naša skupina je odšla v planetarij. To je manjši zaprt ovalen prostor, v katerem nam je učitelj raz-

lagal o ozvezdju in vse to smo lahko videli tudi na lastne oči – ležali smo pod milim umetnim nebom. Učitelj nam je razložil, katera zvezda se kako imenuje. Pokazal nam je Majhen in Veliki voz, zvezdo Severnico, nebesna znamenja in še veliko zanimivega. Po končani predstavitvi in delavnicah smo imeli malo prostega časa. Učitelja sta pospravila prenosni planetarij in pripravila vse potrebno za multimedijsko predavanje o osončju. Pobljže sta nam pokazala še druge planete in njihove zanimivosti. Ob tem smo se kar dodobra nasmejali. Ker se je zunaj že precej stemnilo, smo se po končanem predavanju odpravili kar na opazovanje večernega neba. To, kar smo si ogledali v planetariju, smo si zdaj lahko ogledali še na pravem večernem

nebu. Spet smo si pobljže ogledali ozvezdje s teleskopom in lasersko natančneje določili lege zvezd. Ob opazovanju smo videli tudi nekaj utrinkov in satelit, ki kroži okoli Zemlje.

Ta večer je bil zelo zanimiv. Veliko novega smo spoznali o našem ozvezdju in galaksiji, še več pa smo se družili in nasmejali.

Tjaša Fišer-Emerih, 9. r.

Likovni krožek

V letošnjem šolskem letu poteka na naši šoli likovni krožek, ki ga vodi učiteljica Ana Šuster.

Obiskujemo ga učenci šestega, sedmega in devetega razreda ter osmih razredov. Skupaj z učiteljico smo se dogovorili, da bomo spoznavali likovne tehnike, ki jih pri uri likovnega pouka ne obravnavamo.

Letošnje šolsko leto smo pričeli z mozaikom. Najbolj so bili nad njim navdušeni fantje, saj so učiteljici pomagali lomiti ploščice. Učiteljica nam je pripravila lepilo, mi pa smo že začeli z izdelovanjem mozaika. Nastalo je kar nekaj lepih mozaikov.

Klavdija Kauran, 9. r.

Poklicno usmerjanje

Najtežja je izbira poklicne poti. Da bi se lažje odločili, kje bomo nadaljevali šolanje, se srečujemo ob ponedeljkih s pedagoginjo Majo Mencigar, ki nam predstavlja različne šole. Pripravlja nam tudi predavanja z drugih šol. Nekateri učenci že na začetku vedo, na katero šolo se bodo vpisali.

V mesecu novembru nas je obiskala profesorica z gradbene šole. Predstavila nam je njihove programe. Predavanje je bilo zelo zanimivo.

Irena Diemat, 9. r.

Obisk Slovenskega narodnega gledališča

Učenci predmetne stopnje so v mesecu decembru obiskali Slovensko narodno gledališče v Mariboru. 18. decembra 2008 so si ogledali gledališko predstavo z naslovom *Za narodov blagor*.

Politična komedija, ki jo je režiral Sebastijan Horvat, prikazuje politične razprtije med levimi in desnimi, razdore v strankah in tekmovalnost za naklonjenost bogatih mecenov. Politične manipulacije, ljubezenske afere, novinarski upori, demonstracije pod okni varno zaščitene političnih veljakov se v sto letih niso spremenili. Politični vrh se v imenu narodovega blagra še vedno bori le za svoje lastne interese. Glavna meščanska veljaka in politična nasprotnika dr. Grozd in dr. Gruđen sta v duhoviti komični bitki za ideale in narodov blagor pripravljena žrtvovati marsikaj – prvi nečakinjo, drugi lastno ženo.

Vlasta Kavran

Prvi kulturni dan – delavnice

Ocena predstave *Za narodov blagor*

Predstava je bila odlična. Najbolj sem si zapomnil, kako je bil razmetan oder. *Tone Konrad* V gledališču mi je bilo zelo všeč. *Žan Škrlec* Všeč mi je bilo predvsem to, da so imeli igralci med seboj spletke. *Davorin Živko* V gledališču je bilo zanimivo. Najbolj mi je bilo všeč proti koncu predstave. *Denis Verle*

Predstava Za narodov blagor

Všeč mi je bilo vse razen takrat, ko si je Julian pre-rezal vrat. **Tjaša Repa**

Predstava je bila zelo lepa. Najbolj všeč mi je bilo, ko si je Julian prerezal vrat. **Cindy Beširevič**

Predstava mi je bila všeč, ker je bila zanimiva, ponekod tudi smešna. **Ana Bauman**

Drama mi je bila všeč. Najbolj pa takrat, ko je počilo. **Tilen Vuzem**

Drama mi je bila všeč, ker so igralci igrali zelo lepo in prepričljivo. **Rebeka Škrlec**

Najbolj mi je bil všeč prihod Matilde na oder. Ni pa mi bilo všeč kajenje in metanje kozarcev. **Uroš Mlakar**

Zanimivo se mi je zdelo, ko so jedli torto z rokami. **Irena Diemat**

Vsebinska je bila zanimiva, čeprav nisem vsega razumel. **Jurij Črnčec**

Všeč mi je bilo kajenje, kreganje in nered na odru. Najboljši igralec se mi je zdel Vlado Novak. **Rok Črnčec**

Predstava mi bo ostala v spominu. **Eva Ornik**

Igralci so bili lepo oblečeni in so igrali brez napake. **Katja Emeršič**

Predstava mi je bila všeč, ni pa mi bilo všeč, ko so igralci stali kot kipi. **Matej Zorman**

Predstavo bi ocenil odlično. **Nejc Planer**

Všeč mi je bilo, ko so igralci jedli in metali kozarce. **Andrej Sinič**

Tekmovanje v znanju iz zgodovine

V petek, 28. novembra 2008, je potekalo v Muzeju narodne osvoboditve Maribor tekmovanje na temo Od Olimpije do Pekinga. Na tekmovanju je sodelovalo 34 ekip z mariborskega območja. Osnovno šolo J. Hudalesa Jurovski Dol sta zastopali ekipi osmošolcev in devetošolcev, ki sta se zelo odgovorno in vestno pripravljali na tekmovanje, kar je obrodilo sadove. Ekipo osmošolcev so zastopali naslednji učenci: Miha Kocbek, Jasmina Zorjan in Nejc Križan. Devetošolci so bili v naslednji zasedbi: Tadej Gajser, Aleksandra Kranar in Gregor Verbošt. Obe ekipi sta osvojili zlato priznanje, kar je izreden uspeh. Iskrene čestitke.

Mentorica: Milena Kokol

Gašper Waldbütter, 1. r.

Na samotnem otoku

Bila sem na samotnem otoku. Morala sem preživeti, zato sem šla loviti ribe. Videla sem tudi različne živali in rastline. Bile so mi všeč, zato sem jih fotografirala. Zvečer sem si zakurila ogenj in postavila šotor.

Tjaša Gamser, 3. r.

Opis slike

Zapadel je prvi sneg. Sredi snega stoji majhna hišica. Iz nje se kadi. V njej živijo mama, oče in otroci, ki gledajo skozi okno. Zunaj je mrzla zima. Otroci se veselijo, da bodo lahko delali snežaka.

Živa Waldbütter, 3. r.

Opis slike

Na sliki je gozd. Na sredi gozda je lepo jezero, ki je temno modre barve. Nad gozdom so gore. Na vrhu gora je malo snega. Nekje v gozdu je lepa hiša. V hiši so ljudje, ki hodijo ribariti k jezeru. V naravi je lepo.

Sara Fras, 3. r.

Tia Lucija Kirbiš, 1. r.

Upor bonbonov

V deželi bonbonov se je vse odvijalo narobe. Vsi bonboni so se uprli, ker niso hoteli biti zaviti in v vrečkah. Odvijali so se, razcefrali vrečke in zbežali. Gumikače so se plazile, da ni bilo ne duha ne sluha. Rumove kroglice so skakale po avtih, da bi bili vozniki pijani. Ko so se zbrali, so se jih vsi bali in pred njimi bežali.

Vse mesto je ponorelo, saj je vse gorelo. Bonboni so si prepevali: »Mi smo zmagali in še ljudi premagali.«

Urban Škrlec, 5. b

Ustrašil sem se

Nekega popoldneva sem gledal grozen film. Zvečer, ko sem zaspal, me je tlačila mora. To se je dogajalo vse druge dni.

Nekega večera pa sem se odločil, da ne bom zaspal in bom šel pogledat, kaj se dogaja zvečer zunaj. Film, ki sem ga gledal pred štirimi dnevi, se je dogajal zvečer v gozdu in zato sem tudi sam šel pogledat, kakšen je gozd, ko se stemni. S sabo sem imel svetilko, mini fotoaparati in vodno pištolo. Ko sem mislil odpreti vrata, sem se spomnil, da moram biti tiho, da ne zbudim staršev. Zunaj sem

Lin Grab, 1. r.

Maruša Lorenčič, 1. r.

zaslišal mijavkanje. Takoj sem vedel, da je naš muc Miki. Položil sem ga na polico in mu rekel, naj ne mijavka. Tekel sem do gozda in se zazrl. Videl sem temna drevesa in most, ki je prečkal potok. Potuhnil sem se, ker sem slišal glasove iz gozda. Videl sem lisico, malo sem se ustrašil, a sem šel za njo. Ko sem prehodil že kar nekaj poti, se je lisica ozrla nazaj in me pogledala. Ustrašil sem se, stekel sem iz gozda in tekel proti naši hiši, a sem med potjo na travniku padel in zaspal. Na srečo je bila sobota. Nihče tega ne ve, samo jaz.

Lisic se ne bojim, a v gozd, ko se stemni, ne bi več šel.

Domen Pivljakovič, 5. b

V bolnišnici

Stara sem bila pet let in sem šla v bolnišnico zaradi pljučnice. Tam sem bila pet dni.

V sobi sem bila sama. Bilo je zelo dolgočasno, zato sem šla v skupni prostor, kjer sem se igrala z igračami, gledala televizijo in barvala pobarvanke. Vsak dan sem dobila eno žličko sirupa, da bi mi bilo bolje. Nekega dne je bil topel dan, zato smo šli na svež zrak. Tam smo se lovili, se vrteli na vrtiljaku in se kotalili po travi.

Nekega dne so v sobi nekaj vrtali, zato so me

preselili k nekemu fantu in deklici. V sobi smo se igrali in bili glasni, zato nas je medicinska sestra opozorila, da smo preglasni. Neke noči smo se pogovarjali. Da nas ne bi sestra spet opozorila, smo si šepetali na uho in jedli arašide. Od tega govorjenja smo postali zelo utrujeni in smo zaspali. Naslednjega dne smo šli tolažit deklico, ker je imela domotožje. Tudi jaz sem lahko šla domov. Po mene je prišla moja teta.

Doma so me lepo sprejeli. Tega dne ne bom nikoli pozabila.

Anja Zorjan, 5. r.

Julija pripoveduje

»O Romeo, zakaj si Romeo?« so besede Julije v balkonskem prizoru, ko se sprašuje, zakaj je Romeo Montegov in zakaj ona do njega čuti ljubezen in ne sovraštva. Julija se tokrat še ne zaveda, da jo opazuje Romeo, ki stoji pod balkonom. On pa ne razmišlja veliko o tem, kaj jima ljubezen preprečuje, ampak Julijo primerja s soncem in s tem pokaže, da misli samo na njo ter se ne obremenjuje s težavami.

Julija je bolj stvarna, Romeo pa idealističen, saj verjame, da se bo vse dobro izteklo. Zato je bilo samo vprašanje časa, kdaj se bosta odločila za po-

Larisa Knezar, 3. r.

roko. Julija je glede tega imela pomisleke, vendar se ni mogla upreti Romeu. Poročil ju je duhovnik Lorenzo, ki je bil menih. Seveda ju je poročil naskrivaj in pri tem upal, da bo poroka združila že tako dolgo skregane Capuletove in Montegove. Prav je imel, da je ljubezen združila osovraženi družini, vendar je bila cena za to zelo visoka. Zaljubljenca sta morala za to umreti. Lorenzo pa ni imel pomembne naloge le pri poroki, ampak tudi, ko je Juliji dal strup, ki jo je za dvainštirideset ur naredil mrtvo, da se je lahko izognila poroki s Parisom, s katerim bi se morala poročiti. Julija je s tem, ko je vzela strup, veliko tvegala, saj bi lahko to bil pravi strup in ne bi bila samo navidezno mrtva. V današnjem času bi se le redko našlo dekle,

Karin Najdenik, 3. r.

ki bi vzelo strup, da bi se rešilo poroke z nezajenim moškim. Zdaj si dekle lahko sama izbere moža in tudi strup, ki te le navidezno umori, bi težko dobile. S tem strupom pa Shakespeare naredi zgodbo bolj pravljično, saj so strupi pogosto v pravljičah. Ker pa konec le ni najbolj pravljičen, saj zaljubljenca umre, se že veliko bolj oddaljimo od pravljičice, saj namesto da bi se Lorenzov načrt s strupom posrečil, vpliva na to, da Romeo in Julija umre. Romea namreč ni v Veroni, ko Julija popije strup, zaradi tega mora Lorenzo s pomočjo sla obvestiti Romea o načrtu. Ker pa sel ne pride pravočasno do Romea, ta ves žalosten odide v Verono, kjer zagleda mrtvo Julijo, sreča Parisa, ga ubije in potem še sebe. Ko se Julija zbudi, je vsa prestrašena, ker je Romeo mrtev in zaradi žalosti ubije še sebe.

To zgodbo konča Lorenzo. Zgodbo zaljubljenec pove Capuletovim in Montegovim, ki jo je tudi pričel in zato menim, da ima poleg Romea in Julije glavno vlogo. Zgodba se konča tragično in je skoraj nemogoče, da bi se ponovila, saj ljudje ne zmoremo ljubiti nekoga tako zelo, kot sta se Romeo in Julija.

Helena Zemljič, 9. r.

Nuša Najdenik, 2. r.

Romeo pripoveduje

Romeo in Julija. Najslavnejša ljubezenska drama. Ljubezen, močno in nezadržno čustvo, ki te prevzame. Zaradi nje izgubiš vajeti iz rok. Družini sta se na smrt sovražili, a kljub temu nista preprečili ljubezni. Ljubezni na prvi pogled.

Romeo in Julija sta bila mladostnika. Pri vseh stvareh sta bila zelo hitra. Romeova zaljubljenost v Rosalino se spreobrne v trenutku, ko ugleda Julijo. Ta mladenka, skoraj otrok ali pa nekaj vmes. Ona ga je tako očarala, da se ni mogel upreti svojim čustvom. Ona ga je s svojimi pripombami popeljala v to, da ji je pričel govoriti najlepše verze ljubezni. Romeo je izgubil glavo in ves nadzor nad svojim življenjem. Pripravljen je bil tvegati. Na kocko je postavil družino, prijatelje, oblast in še bi tvegati. Vse samo zato, da bi bil s svojo ljubljeno. Prišel je tako daleč, da je zaradi bolečine naredil samomor. Kakšna globoka in strastna ljubezen je morala biti, da se iz tega vrtinca ni izvlekla ne ena ne druga oseba. V tej drami vidimo Romea kot ljubimca. Spoznamo pa tudi njegovo družbeno plat. V pogovorih in pijančevanjih z Mercutiem izvemo, da je bil šaljivec in dober prijatelj. S tega vidika lahko spoznamo, da tako globoka ljubezen ljudi res po-

Vesna Ornik, 2. r.

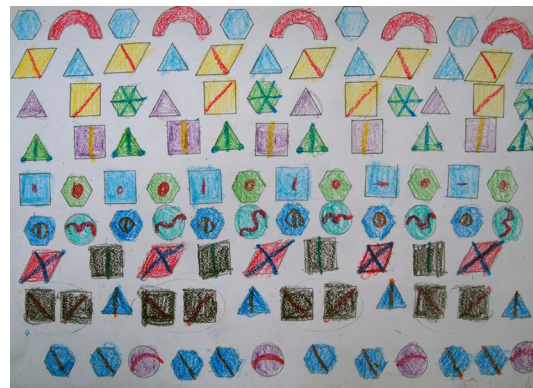
gubi. Usoda je kruta. V Romeovem primeru pa je tragična. Zaradi ljubezni je nestrpen, pripravljen tvegati in maščevalen. Vse to ga popelje v pogubo. Je že res, da če ne bi bil Romeo tako čustven, bi bilo vse drugače. Ne bi bilo ljubezni na prvi pogled, hitre poroke, izgnanstva in smrti. Morda bi se zaljubljenca vseeno nekako izvlekla iz te zagate. Žal ne vemo in ne bomo nikoli vedeli.

Kljub temu pa Julija ne bi bila Julija, če ne bi znala očarati Romea. Romeo pa ne bi upal tvegati vsega za tako ljubezen, ki si je mnogi le želi. Mnogi pa pravijo, da je vsak svoje sreče kovač. Menim, da to ne drži, saj usoda naredi svoje.

Aleksandra Kranar, 9. r.

Gregor Sulcer, 2. r.

Anja Krautič, 2. r.

Romeo in Julija

Julija, hči Capuletovih, je v začetku zgodbe predstavljena kot naiven štirinajstletni otrok. Vendar se v zgodbi spremeni v pogumno dekle, ki sprejme poroko s sinom Montega, Romeom. V sovrastvu do Montegovih se ne počuti dobro, saj se zaveda, da ji preprečuje poroko z njenim ljubljenim.

Na poti do poroke sta imela Romeo in Julija veliko težav. Ne le, da ju je ločilo sovrastvo med njunimi starši, ampak jo je oče želel poročiti z moškimi, ki njej niso bili pogodu. Ker sta bila Romeo in Julija pripravljena tvegati za svojo ljubezen, sta se poročila naskrivaj. Poročil ju je njun prijatelj in duhovnik Lorenzo. A ko sta se poročila, so nastopile težave, saj bi se Julija morala poročiti z mladim grofom Parisom. Ker se ni hotela, je odšla k Lorenzu po nasvet. Ali takšen zvarek, kot ji ga je dal Lorenzo, res obstaja? Prepričana sem, da ne, saj še nisem nikjer zasledila, da bi lahko človek popil neko stvar in kar naenkrat navidezno umrl. Tukaj zasledimo nemogoče stvari. Da umreš za dvainštirideset ur? Nemogoče. Ker se ta načrt Juliji in Lorenzu ni posrečil, je prišlo do dveh samomorov. Romeo ni dobil sporočila pravočasno, zato je

misлил, da je Julija resnično mrtva. Od žalosti se je pred njenim grobom ubil. Ko se je Julija zbudila, ni prenesla takšne tragedije in naredila je samomor. Samomor zaradi ljubezni? Prav v tem delu zgodbe zasledimo podobnost z današnjim svetom. Veliko držav, med njimi tudi Slovenija, sodi med najvišje uvrščene po številu samomorov na leto. Velikokrat je vzrok prav v ljubezni. Zaradi ljudi, ki naredijo samomor, kasneje trpijo njihovi starši in sorodniki. V življenju je veliko poti, nekateri si izberejo pravo, drugi zopet ne. Romeo in Julija sta bila prepričana, da sta si izbrala pravo, a se je na koncu izkazalo, da temu ni bilo tako. V življenju se ljudje rodimo in umremo. Nekateri umrejo prej, drugi kasneje. Vendar moramo izkoristiti vsak trenutek, ki nam ga ponudi življenje, pa naj bo še tako slab.

Anja Perko, 9. r.

Julija pripoveduje

Romeo in Julija sta se zaljubila na prvi pogled. To se je zgodilo, ko je družina Capuletovih priredila ples v maskah, predvsem zato, da bi Julija našla soproga. Romeo se je zaljubil ravno v Julijo, ki je bila hči najhujšega sovražnika Montegovih.

Filip Senekovič, 2. r.

Karmen Breznik, 1. r.

Ravno tako ona vanj. To je bil šele začetek usode Romea in Julije.

Ko je oče Juliji povedal, da se bo morala poročiti s Parisom, jo je to tako zelo strlo, da je morala na pogovor k duhovniku Lorenzu. Julija je bila zelo priljubljena mladenka, lepa in vanjo bi se lahko zagledal vsakdo. Po duši je bila dobra in dobrodušna. V sebi je nosila veliko žalost. Čeprav se je delala močno in pogumno, je malo manjkalo, da bi se pred očetom strla in povedala vso resnico. Zato je morala k duhovniku po nasvet. Ta ji je svetoval, naj se dela, da se bo poročila s Parisom, kajti dal ji bo zvarek, ki jo bo naredil za dvainštirideset ur mrtvo. Julija se je najprej obotavljala, a na koncu jo je opogumila ljubezen do Romea. To, da je vzela in popila zvarek, je bila najhujša napaka v njenem življenju, ker ji je vzela Romea. Zamuda sla pa je to ljubezensko zgodbo spremenila v nočno moro, tragedijo. Vzrok za to je bilo sovraštvo med družinama in pa trden gospod Capulet, ki je Julijo silil v poroko z grofom Parisom. Julija je po izpitem napoju padla v nezavest in zjutraj jo je našel bodoči soprog ter skoraj umrl, ker je izgubil svojo zaročenko. Hišo je preplavila žalost. Pogosto se vprašamo, zakaj se je to moralo zgoditi. To pa zato, ker vemo, da sovraštvo ne vodi nikamor. Romeo je bil

tako strt, da se je prišel v grobnico ubiti, da bi lahko bil pokopan skupaj s svojo izvoljenko. V grobnici sta zavladala vik in krik. Duhovnik Lorenzo je vso zgodbo povedal Capuletu in Montegu. Romeo ni bil slab fant. Zelo dober po srcu in zvest samo Juliji. V sebi je nosil samo eno napako. Bil je preveč sovražen in ponosen. To pa zato, ker ni prenesel smrti svojega prijatelja Mercutia in se je maščeval Tybaltu. Usoda se je kruto poigrala s to ljubeznijo in sovraštvom.

Ta usoda pa je po eni strani prinesla tudi nekaj dobrega, saj sta se družini na koncu tudi pobotali. Menim, da do tega ne bi prišlo, če bi se gospoda spametovala in dovolila to ljubezen, ampak prepозno sta se zavedala posledic. Tudi duhovnik Lorenzo bi lahko našel drugačen način za preprečitev poroke. Že prej bi moral govoriti z gospodom, toda preteklosti ni moč spremeniti. Res je to, kar pravijo, da ima vsak svojo usodo zapisano in je ne more spremeniti, tudi če se trudi na vso moč.

Maja Komperšak, 9. r.

Slovenia, my country

Slovenia is a country where I live and I am proud to be Slovenian, so I decided to make a project about it. First, I am going to write something about my country in general.

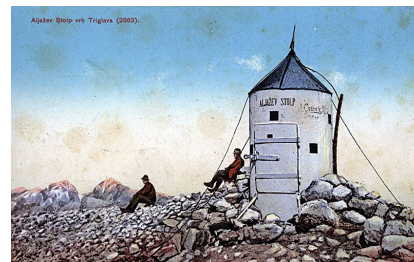
It covers the area of 20.000 square kilometers. It lies between four countries: Italy (west), Hungary (north-east), Croatia (south) and Austria (north). The population is about 2,000,000 (90% of them are born in Slovenia). The capital of Slovenia is Ljubljana. It is a beautiful city. It is also the largest city in Slovenia.

The city core was built by a very famous architect Jože Plečnik. He built Tromostovje, three bridges that are situated in the middle of Ljubljana, which pass the river Ljubljanica, who runs through this city.

Our official language is Slovenian. The anthem of Slovenia is called Zdravljica. This poem was written by a well-known poet France Prešeren (1800-1848). He wrote only one poetry book called Poezije. His artist works are very complicated and full of metaphoric meanings. We can find his portrait on 2€ coin.

About sixty percent of the country's surface is

covered by woods. The highest mountain in Slovenia is Triglav. It is 2864 m high. There is Aljažev stolp at the top of the Triglav, which was built by a priest Jakob Aljaž, who bought a part of the mountain to prevent foreigners to take over Triglav.

Lake Bled is the most beautiful lake. It's not because of its size, but because there is an island in the middle of it. There is a very old church on this island. Not so long ago my grandpa was there. He rang in the church. He says that you have to pull a rope that leads to the bell and when it starts to ring you have to make a wish. He wished something but he couldn't tell what, because otherwise the wish won't come true.

There is also about 46 km long coast line in Slovenia with two big tourist cities: Koper and Portorož.

There is the biggest Slovenian port in Koper.

Portorož is one of the country's largest tourist areas. There is also a small international airport in nearby Sečovelje.

Adrijana Črnčec, 9. r.

<http://www.sloveniaholidays.com/images/slo/zemljevid.gif>
<http://www.ednevik.si/uploads/L/Lucija07/62198.jpg>
http://www.zumal24.si/export/sites/z24_data/images/slovenija_splonsne/24082007_bolniji_si_aljazev_stolp_800.jpg
<http://andpet.net/content/bledsko-jezero.jpg>

Drug svet in svet drugega - To naše pasje življenje

(Cankarjevo tekmovanje 2007/2008)

Prijatelji Piksi, Sine in Nejc so bili na začetku, ko so se spoznali, zelo dobri prijatelji. Radi so se skupaj igrali. Tisti dan, ko so odšli k ribniku in našli psa Snupija, je bil gotovo eden najlepših dni njihovega življenja, saj so našli nekaj, kar jih je še dodatno povezovalo.

Nekega dne so v grmu našli psa. Verjetno si niti mislili niso, da bodo našli prav pristrčnega psička. Vzgojeni so bili v dobrem duhu, kajti kakšni hudobneži bi psa gotovo še dodatno mučili. Oni pa so najprej pregledali, če ima kaj zlomljeno. Meni je bilo v knjigi zelo všeč to, da so psa oskrbeli in se dogovorili, kdo ga bo odnesel domov. V svetu najdemo tudi takšne ljudi, ki bi se grebli, kdo bo kaj odnesel. Ko so reševali psa, jim ni bilo mar za umazane obleke, ki bi jih videla mama in bi jo to spravilo v grob. Bili so zelo odgovorni in niso pustili psa tam, kjer so ga našli in ga pustili stradati. Uvideli so, da psiček ni nič kriv za to, da ga je kdo zavrzel ali spodil od doma. Psiček jim je bil tako prikupen, da jim ni bilo treba uporabljati besed. Dovolj jim je bil samo pogled. Zato menim, da so ravnali tako, kot bi ravnal vsak spodoben človek. Pogumno se mi je zdelo to, da so tvegali, kaj bo rekla mama o psičku. Mislim, da so si že od nekdaj želeli psa in to je bilo po mojem njihova usoda. Ta pa ni bila mračna, ampak zelo lepa. V knjigi mi je bilo malo manj všeč to, da Piksijeva mama ni takoj sprejela psa. Včasih namreča nekateri psi niso najbolj prijazni. Niti niso vedeli, če ima psiček kakšno bolezen. Njegova mama pa je spoštovala živali in je dovolila, da Piksi obdrži Snupija, ampak ne za dolgo. Malo me je motilo le to, da bi lahko Piksi povedal resnico o psu. Ne bi mu bilo treba lagati. Njegovi starši bi lahko psa peljali na pregled in

mogoče bi bilo vse v redu. Vse pa ni bilo tako lepo. Prijatelji so kmalu odrasli, se skregali in razšli. Snupija je na koncu obdržal Piksi, ki se mi je zdel zelo prijazen in še najmanj se je spremenil. Zato mi je bil v knjigi tudi najbolj všeč. Zelo odgovorno je ravnal potem, ko so se razšli. Poskrbel je za psa in ga ni zapustil. Piksi se mi je zdel tudi najbolj prijazen in odrasel. Čez nekaj let pa je Snupi zbolel za podkožnim tumorjem. Zelo mi je bilo všeč to, da je pokopal zamero do ostalih dveh in ju je šel obvestit o psičkovi bolezni. Piksi je bil v najtežjem položaju, ker je moral prvi poiskati ostala dva. Menim, da pa vseeno niso pozabili drug na drugega in so se tako vedli samo zaradi prepira. Trenutek, ko je Piksi obvestil Nejca in Sineta, ki je bil gotovo naporen. Eden najtežjih dni pa je bil zagotovo tudi ta, ko so morali uspavati Snupija. Zaradi trdnega prijateljstva so se na ta dan tudi pobotali. Sigurno so si želeli, da bi jih še enkrat doletela taka usoda in bi našli novega psa. Tokrat pa se ne bi smeli skregati zaradi enega prepira.

Ta knjiga mi je bila zelo všeč zaradi pisateljičinega smešnega pisanja. Tema knjige mi je bila zelo všeč, ker menim, da je tema besedila trdno prijateljstvo in to, da moramo spoštovati živali in jih ne smemo mučiti.

Maja Komperšak, 9. r.

Roman pisateljice Janje Vidmar Nimaš pojma predstavlja osebe iz okolice Ljubljane. To lahko sklepamo po govoru. Govori o treh mulcih, ki so stari osem let. Kasneje pa več, saj je roman sestavljen iz prej in potem. V prej je vse bolj preprosto, enostavno, potem pa vse bolj zapleteno in zahtevno.

Ko so bili Sine, Piksi in Nejc na travniku, so zaslišali stokanje. Niso vedeli, od kod prihaja. Vsi so otrpnili. Ko se je Nejc opogumil in pogledal, kaj se skriva za grmom, so videli nemočnega, zapu-

Klemen Breznik, 6. r.

ščenega psička. Poimenovali so ga Snupi. Z njim so ravnali skrbno, lepo in nežno. Razvajali so ga z vsem mogočim. Navezali so se nanj ter on na njih. Kamor koli so šli, so ga vzeli s seboj. Menim, da bi morali biti vsi ljudje tako prijazni in ljubeznivi do psov, kot so bili oni. Ne pa, da jih nekateri celo mučijo ali pretepajo. Ker so bili Sine, Piksi in Nejc prijatelji, so si Snupija delili. Bolje bi bilo, če bi Snupija obdržal eden. Če bi ga kateri hotel videti, bi ga obiskal. Poleg tega bi še obiskal prijatelja. Da je na koncu psa obdržal Piksi, se mi zdi popolnoma pravično. Njegova oče in mati sta bila veliko zdoma, večino dneva je prebil sam, zato mu je bil Snupi v oporo in korist. Če ga ne bi imel, bi bil verjetno zaprt vase in sramežljiv.

Usoda jih je združila. Najprej sta bila prijatelja Sine in Piksi. Kasneje v mali šoli se jima je pridružil Nejc. Čeprav je prišel Nejc kasneje, sta ga obravnavala, kot da bi se poznali že na začetku. Bili so pravi prijatelji. Taki, ki se včasih skregajo in včasih stepejo. Njihovo prijateljstvo je bilo trdno, čeprav je na koncu šepalo. Tukaj lahko razberemo sporočilo te knjige. Vsako prijateljstvo ni večno. So dobri in slabi trenutki. Dobrih je veliko, slabih pa nekoliko manj. Iz lastnih izkušenj vem, da prijateljstvo ni pravo, če se nikoli ne skregaš. Takrat

Mojca Črnčec, 6. r.

postane še trdnjše. V prijateljstvu moramo biti potrpežljivi. Vsak ga kdaj useka mimo. Ko so se Sine, Piksi in Nejc nazadnje skregali, so se skregali dokončno. Pobotati so se hoteli, ko je Snupi zbolel za rakom na žlezah. Takrat jih je usoda zopet združila. Dogovorili so se, da bodo zopet postali prijatelji, vendar se njihovo prijateljstvo ni dolgo obdržalo.

Pisateljica je knjigo napisala zelo humorno, duhovito. V knjigi zasledimo narečje, kar pritegne predvsem mlade bralce. Meni je bila knjiga zelo všeč, predvsem zaradi slengovskih izrazov. Menim, da knjige, ki vsebujejo slengovske izraze, veliko bolj pritegnejo mlade kot knjige v knjižnem zbornem jeziku.

Kot oseba mi je bil najbolj všeč Piksi. Bil je razgledan in je bral knjige. Ne rečem, da mi Sine in Nejc nista bila všeč, tudi onadva sta bila nekaj posebnega. Piksi je razmišljal bolj odraslo. Ni zašel na stranpoti kot Nejc, ki se je družil z neko bando in pil kot žolna. Piksi je ostal pri svojem odličnem uspehu. Čeprav so se mu nekateri za hrbotom smejali, češ da je pičlar in sanjač, ni zašel na stranpoti. Če bi se knjiga nadaljevala, mislim, da bi Piksi postal človek z visoko izobrazbo.

Janja Vidmar je pisateljica, ki piše za otroke in

Jasmina Zorjan, 8. a

Mojca Črnčec, 6. r.

mladino. Piše jih predvsem na duhovit način. Ima veliko oboževalcev, tako mladih kot starejših. Rada ima like, ki izstopajo in so nekaj posebnega.

Anja Perko, 9. r.

Poustvarjanje na temo basni Lisica in krokar

Nekoč je krokar našel velik kos sira. Poletel je na vejo, da bi ga v miru pojedel. Lisica, ki je šla mimo, je zaznala vonj po siru in takoj skovala načrt, kako bi si prisvojila zalogaj.

Prvo nadaljevanje basni:

Krokar je opazil lisico, kako gre proti njemu. Niti v sanjah si ni mislil, da bi mu lisica vzela sir. Lisica pa se je zvito smejala. »Dober dan, stric krokar!« je zavpila. Krokar, ki pa je imel v kljunu sir, ji ni mogel odgovoriti. »Ni lep dan za tekmovanje,« je nadaljevala. Ubogi krokar je hotel povedati svoje mnenje, ker pa ni mogel, je samo prikimal z glavo. Lisica je nadaljevala: »Progo sem že sestavila. Tečeš do tistega hriba, nazaj, okoli tistega jezera

pa še tistega...« Lisica se ni utrudila z govorjenjem, ampak je še dalje govorila, da krokar ne bi prišel na cilj prehitro. Krokar, ki je mislil, da bo zmagal, je sprejel tekmovanje. V kljunu pa je še vedno imel sir, zato ga je skril pred lisico, misleč, da ga lisica ne vidi. Ampak ga je lisica le videla, kam je dal sir. Začela sta s tekmovanjem. Med tekom je lisica zaigrala, da ji je slabo, zato je bolj počasi tekla. Krokar je to seveda izkoristil in letel še hitreje, hitreje. »Neumen krokar,« je rekla lisica in se napotila do grma, v katerem je bil skrit sir. »Moj, moj, moj sir,« si je pela in plesala. Hitro ga je pojedla, se nasmejala in odšla domov. Krokar pa je bil že na cilju in čakal na lisico. Čakal je in čakal pa se je naveličal in se odpravil domov, ker je bil zelo lačen. Krokar je ves utrujen prišel domov in se začudil, da lisice še ni bilo. »Kje je ta zvita lisica?« Trebuh se mu je začel glasno oglašati. Odpravil se je do grma. Na veliko začudenje je opazil, da ni sira. Tedaj se je končno prebudil in ugotovil, da mu je sir vzela lisica in ga pretentala.

Naučil se je, da nikoli ne sme verjeti nikomur, za katerega ne ve, kakšen je v resnici in ga ne pozna.

Gabrijela Grabušnik, 7. r.

Žan Žugman, 8. a

Drugo nadaljevanje basni:

Krokar je videl lisico. Vedel je, kaj bi rada. Jezno jo je pogledal in odletel na drugo drevo, lisica pa za njim. Krokar se je zelo razjezil, zato ji je jezno rekel: »Pojdi vstran, zvita lisica. Ta sir je moj. Ne boš ga dobila.« Lisica je razmišljala, kaj bi mu rekla. Zvito se mu je priliznila: »Oh, gospod krokar. Ne jezite se. Nimam nobenega prijatelja in družine. Mislila sem, da boste moj prijatelj.« Krokar se je zato opravičil, saj ni slutil, kaj ima lisica za bregom: »Oprostite. Mislil sem, da hočete moj sir. Odločil sem se, da bom vaš prijatelj.« Lisica se je nasmehnila in odšla. Krokar je imel mlajšega brata, ki je bil zelo navihani in pameten. Ko je prišel domov, je povedal vso zgodbo o lisici. Mlajši brat se je zamislil: »Hm... Mislim, da bi lisica rada tvoj sir. Povabi jo na obisk in ji ponudi košček sira. Tako bo najbolje in ne bo nobenih preprirov.« Krokar pa se ni strinjal s svojim bratom, zato je jezno rekel: »Ne strinjam se s tabo. Ta sir je moj in z nikomer ga ne bom delil. S tabo tudi ne, da veš!« Brat ga je začudeno pogledal, on pa je odletel ven jest svoj sir. Lisica je spet zaznala vonj po siru, zato ga je prosila: »Dragi prijatelj, odstopi mi košček sira.« Krokar jo je jezno pogledal in rekel: »Ne, ne. Ne

bom ti ga dal. Vem, da si zvita in nesramna. Ko ga boš dobila, mi v zameno ne bi dala prav ničesar.« Lisica se je razjezila in se pognala za krokarjem. Tako sta se lovila in obkrožila cel gozd. Pameten mlajši brat je močno zameril krokarju, zato se je odločil, da se mu bo maščeval. Na sredi gozda je skopal globoko luknjo in se skril za drevo. Čez nekaj časa sta pritekla krokar in lisica. Krokar se je spotaknil ob kamen in izpustil iz kljuna sir, lisica pa se je prekotalila preko krokarja in oba sta padla v luknjo.

Mlajši brat je veselo priskakljal, vzel sir in odletel vstran. Za njima je še zaklical: »Kjer se prepri-rata dva, tretji dobiček ima.«

Ana Bauman, 7. r.

Tretje nadaljevanje basni:

Lisica je začela razmišljati: »Tako, ko bo krokar priletel z veje, ga bom zgrabila in vzela sir, čakala pa ga bom za bližnjim grmom. Ja, tako bo najboljše.« Lisica je opazovala krokarja na veji, krokar pa si je pel in ni niti začutil želoda, ki mu je priletel na glavo. Čez nekaj časa pa se je začel spraševati: »Ali bi pojedel sir ali naj ga pustim?« Lisica mu je prišepnila: »Raje ga pusti.« Krokar je začel gledati okoli sebe, poletel je na tla, gledal in nikogar našel. Krokar se je začel spraševati: »Ja, kdo pa je rekel, naj pustim sir?« Lisica pa se je hihitala za grmom, toda naenkrat je začela kašljati. Krokar se je obrnil in videl oranžne uhlje, ki so štrleli izza grma. »A, ti si, lisica zvita tica,« je rekel krokar. Zagotovo si mi hotela vzeti sir, kajne?« »Ne, kje pa, samo pozdraviti sem te prišla,« se je izgovorila lisica. Krokar je rekel: »Potem ne bi čepela za grmom, imam prav?« »Ja, hočem reči ne!« je spet rekla lisica. Krokar ji je odgovoril: »Vsak izgovor je dober. Mislim, da sva se že pozdravila tako, da lahko greš. Adijo!« Lisica mu je rekla: »Potem pa adijo!« Bila je zelo jezna,

saj se ji načrt ni obnesel. Razmišljala je in razmišljala, dokler ni rekla: »Spet bom šla tja z istim načrtom.« Tokrat pa jo je krokar dobil, ko je šla po poti k njemu. Naenkrat je zaklical: »Kam pa kam, lisica?« Med pogovorom pa ni vedela, s kom govori in je rekla: »Krokarju bom ukradla sir, haha!« V hipu, ko je to rekla, se je obrnila in ga zagledala. Z začudenjem je rekla: »Oprosti, krokar, obljubim, da nikoli več ne bom niti pomislila na kaj takega, kaj šele, da bi to storila.« Krokar ji je oprostil in ji dal pol kosa sira.

Lisica je spoznala, da ne bi dobila niti pike sira, če krokar ne bi bil tako prijazen z njo. Če želiš kaj ukrasti, na koncu ne dobiš ničesar.

Tjaša Repa, 7. r.

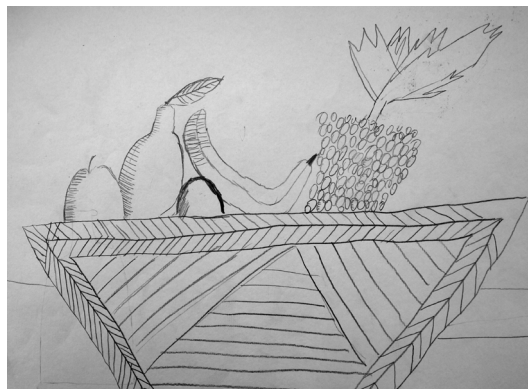
Kmečka hiša pripoveduje

Pozdravljen, človek! Sem zelo stara kmečka hiša. Postavili so me leta 1844. Od takrat do danes se je veliko spremenilo.

Gradili so me dolgo časa. Gospodar in žena sta imela devet otrok, zato sem tako velika. Blizu mene so postavili še hlev. Imeli so malo živali. Nekaj metrov od mene se je razprostiral vrt, za njim pa sadovnjak. Tako je bilo dela dovolj. Otroci so me imeli radi. Najmlajši, Jakob, je rad večkrat vzkliknil: »Kako je naša hišica lepa in topla!« Tudi jaz sem ga imela rada.

Na kmetiji je bilo veliko dela. Morali so skrbeti za živino, vrt in sadovnjak. Od otrok je samo Peter hodil v šolo, pa še to ne redno. Pozimi je vsako jutro šel nabirat znanje, poleti pa je pasel krave. Gospodar je imel najrajši prvega sina Ivana. Učil ga je, kako bo moral voditi kmetijo.

Kljub temu da dela ni manjkalo, si je družina našla čas za skupno druženje. Opoldne so se zbrali pri mizi in govorili o tem in onem. Ker so bili zelo pobožni, so radi tudi kaj zmolili. Nato so spet šli

Žan Krajnc, 8. b

vsak k svojemu opravilu. Dekleta so kuhala, predla in pomagala na vrtu, fantje pa so pomagali očetu.

Otroci so odraščali. Peter je končal šolo in postal trgovec. Našel si je ženo in šel po svoji poti. V vasi je imel trgovino. Tudi dekleta so si našla može in se odselila. Enako je bilo s fanti. Pri starših je ostal Ivan. Na žalost je preveč pil. Umrl je pred starši. Uboga starša sta mu kmalu sledila.

Tako sem ostala prazna. Kdaj pa kdaj je še prišel kdo od otrok, to pa je bilo tudi vse. Drevesa so se počasi posušila, kjer so bile njive, je zrasla trava, vrt je bil ves zaraščen in tudi jaz sem začela propadati. Tako je bilo več let. Nekoč me je skoraj podrla granata, ki je padla kar blizu mene. To je bilo med drugo svetovno vojno. Bila sem zelo žalostna.

Več let pozneje je prišel možakar. Stopil je vame. Všeč mu je bilo moje pohištvo, zato me je s prijatelji obnovil. Bil je Jakobov prapravnuk. Torej le nekdo ve zame.

In tako zdaj pripovedujem svojo zgodbo. Vsaka hiša ima svojo zgodbo. Mnoge so propadle, a jaz sem imela srečo. Hiše skrivamo v sebi veliko bogastvo, vendar mnogi tega ne vedo.

Jasmina Zorjan, 8. r.

Naše živali (pogovorni jezik)

Spoznajte naše domače živali: zajca, muco in psa. Prvo zajec. Rad ima detelo, koruzo in ječmen. Je svetlo rjave barve, vedno ma eno uho gor drugo pa dol. Včasih butne z zadnima dvema tačkama v pod. Ful hecno se umiva. S prednima dvema tačkama si obe uhi prime in ju vleče. V glavnem ful je luštkan.

Zaj pa muca. Mačko kličemo Suzi. Je črno bele barve. Je mačjo hrano in mleko. Poje pa tud kobilco, če jo najde.

Tjaša Repa, 7. r.

Alen Reisman, 6. r.

Pri nas doma (narečje)

V naši hiši živi sedem ljudi. Dostikrat si med sebo pomagamo. Ko me pelje mama v šolo, more babica pazit na dece. Nači pa si pomagamo v drugih stvareh. Tako je pucaje. Vuni nimamo nobene živine razen psa. Ime mu je Čapi. Hrano mu davle dosti deda. Notri smo meli dve ribi samo sta poginile. No, to je zaj dosti o naši živini.

V naši hiši mamu tud malo razdeljeno kaj kdo dela. Babica zaliva vuni rože, deda pa vuni poskrbi za vse ostalo. Naša familija pa notri poskrbi za vse. Tak. To je zaj dosti o naši hiši. V glavnem, smo srečna familija. Pa upam da bo tak ostalo.

Rebeka Škrlec, 7. r.

Jože Mrož in mladenka Riba

Nekega poletnega dne je šel Jože Mrož na plajo. Sonce je pripekalo kot še nikoli, bilo je zelo vroče. Lahko bi si pekli jajca na soncu. Res neverjetno. Jožetu je postalo zelo vroče in je šel iskat slaščičarno, saj si je želel jagodno-vaniljev sladoled. Rekel pa je tudi, da če bo na voljo kakšna dobra sladica, bo pojedel tudi njo. Ravno se je hotel od-

praviti, ko je zagledal pred seboj dekle. Takoj je šel k njej in jo ogovoril. Vprašal jo je: »Ali te smem vprašati, kako ti je ime, lepotica?« Odgovorila je: »Ti me boš spraševal?« Jože Mrož je bil zgrožen nad odgovorom. Rekel je: »Oprosti no, hotel sem pač izvedeti, kako ti je ime, samo to.« Nekaj časa sta oba molčala. Ko pa je mladenka Riba hotela nekaj reči, jo je Jože takoj prekinil, saj je mislil, da bo odšla, zato je začel zavlačevati. Rekel je: »Jaz sem Jože Mrož. Sem profesor prava. Sem...« »Nehaj govoriti! Si pač, kar si. Ti tečnoba!« ga je grdo prekinila Riba.

»Kajji?« Jože Mrož ni mogel verjeti svojim ušesom. Vsako žensko je očaral, ko ji je rekel, da je profesor prava. Ampak mladenke Ribe ni. »Ta ženska pa je res nekaj posebnega,« je tiho šepeetal sam pri sebi. »Daj no, povej, kako ti je...,« je tečnaril Jože Mrož, »zakaj si me prekinila?« »V redu, naj ti bo,« reče Riba, se izkašlja in nadaljuje: »Jaz sem mladenka Riba. Sem ... ah, saj je vseeno, kaj sem.« Jože je rekel, naj mu še ona pove kaj o sebi. Mladenka Riba je bila začudena. Nekaj časa je molčala, nato pa rekla: »Jaz bi najraje živela.... Ojoj! Nekaj sem se spomnila. Moram iti. Adijo!« Jože ni bil jezen, da je odšla, saj se lahko jutri dalje

pogovarjata. Rekel je samo: »Ah, te ženske! Ampak ... mislim, da sem tokrat res zaljubljen. Tista... kako ji je bilo že ime... Joj, ne spomnim se, pa saj je vseeno, me sploh ni očarala. Ta mladenka pa je tako lepa. Očarala me je že, ko sem jo pogledal! Kolikor pa vidim, pa še ni ravno ogreta za mene.«

Bila je sobota. No, mislim, da je bila, ali pa je bila včeraj. Ni važno. Jože Mrož se je spet šel spočit. Danes ni bilo tako vroče. Bilo je skrajno napeto. Spet je srečal mladenko Ribo. Tako se je je razveselil, da je pozabil na svojo denarnico, ki je dobesedno ležala na njegovi brisači. Tudi ona se je po moje malo sončila. Naenkrat pa nepredvidljivo izza grma, ki je stal v bližini, skoči tat, ki je bil navidez prav srčkan. Oči je zapicil prav na Jožefovo brisačo. Jože pa tega ni opazil. Kar nadaljeval je s pogovorom. »Ja, seveda. Ali bi se lahko mogoče danes zmenila za zmenek?« je govoril. Kar naenkrat pa se malo ozre naokoli. Pogleda na svojo brisačo, da vidi, če je še vse na svojem mestu. V smehu reče: »Mladenka Riba, malo počakaj z odgovorom, da pogledam, če je še vse na svojem mestu.« Odgovori mu: »Ti kar daj, moj odgovor je tako ali tako ne! Adijo!« Jože pa se sploh ni zavzel za Ribine besede. Zdaj pa je bil v pravi zadregi.

»O ne, nekdo mi je sunil mojo denarnico!« je ves raztresen rekel. Ni se oziral na učitelje, ki so bili v bližini, saj so šli na končni izlet s svojimi šolarji. Seveda so takoj opazili njegovo napako v uporabi besed. Zanj pa zdaj to sploh ni bilo važno. Bolj ga je skrbelo to, da bo moral noč preživeti zunaj na hladnem, čeprav je bilo 30°C. Vseeno je bilo hladno. Luna se je že povzpela na pot, da bo prišla še pravočasno na nebo. Sonce pa je postalo neverjetno utrujeno. Komaj je že čakalo, da pride v svojo posteljo. Jože Mrož pa ima razmišljanje prav nasprotno od Sonca. On si želi, da bi bil dan, da bi imel denarnico, da bi se lahko pogovarjal s svojo izbranko itd. Veliko je stvari, ki si jih je Jože želel. Ampak danes se mu ne bodo uresničile.

Noč je preživel dobro, čeprav je ponoči kar trikrat vstal, saj je mislil, da pride duh, ki ga bo odnesel. Ko je prišel v hram, so mu rekli, da mora hrano plačati, neglede na to, ali je brezdomec ali kralj. »Denar je zlato, denar je nebo, denar je...,« je našteval lastnik hrama. Kajti morali so ga poklicati, ker Jože ni hotel oditi s praznim želodcem. Bil je preveč lačen. Po dolgem prepiru se je končno umiril, naenkrat je zagledal mladenko Ribo. »Kako je lepa,« je zašepetal. Mladenka Riba pa ga

Jasmina Zorjan, 8. a

sploh ni opazila. Ko je Jože videl, da ga mladenka Riba noče opaziti, je hitro kot blisk skočil iz hrama. Napotil se je v cvetličarno.

»Mi naredite eno uslugo?« je rekel cvetličarki. V smehu mu je odgovorila: »Seveda, gospod, le povejte, kaj vas muči.« »Hvala vam. Dajte mi velik šopek rdečih vrtnic.« »Izvolite, prijazen gospod,« je rekla cvetličarka. Jože si je lahko prav prijetno oddahnil. Ko se je vrnil v hram, ji je šopek rož pomolil pod nos. Mladenko Ribo je skoraj kap. Ni mogla verjetni svojim očem. Vedela je namreč, da je zdrava kot riba, prestrašeno mu je rekla: »Kaj pa je to? Ooo, fuj. Poglej tistega pajka tam notri v vrtnicah. Jaz nisem nikoli marala vrtnic in jih tudi ne bom. Toliko, da veš.« Jože je začel kar v hramu jokati. Bil je nepopisno žalosten.

Jože Mrož se je odločil, da bo šel na majhen sprehod. Verjeli ali ne, videl je tatu. Ja, tistega tatu, ki mu je včeraj ukradel denarnico. »Ti bedak, ti si mi ukradel denarnico! Takoj mi jo vrni!« je kričal po vsem mestu. Tat se ga je tako prestrašil, da je spustil denarnico iz rok. Tako je bil Jože že malo vesel. Odpravil se je v hotel. Ni pozdravil recepcorja, v bistvu... mu še na misel ni prišlo. Želel si je samo svojo posteljo. Pri sebi je zašepetal: »Jutri jo bom pa res povabil na zmenek.« In v trenutku je zaspal. Riba je prišla in mu kar skočila v objem. Ampak to se ni zgodilo. Jože jo je moral poiskati. Končno jo je po nekaj minutah zagledal. Sedela je ob ribniku. »Toliko lepih in zaljubljenih rib je v ribniku, ampak zraven njega je ena najlepša,« si je mislil Jože Mrož. »Ej ti, Riba, ali bi šla z mano na zmenek? Samo eno uro bi bil rad s teboj. Prosim, reci da,« jo je dobesedno preganjal Jože. »Naj ti bo. Kje se dobiva?«

Na to pa Jože ni pomislil. Začel je premišlevati. »Šla bova v gostilno na hribu.« »No, v redu. Dobiva se ob treh!« je premišljeno rekla Riba. »Ju-huhu!« je vriskal Mrož.

Jože je mladenko Ribo že nestrpno pričakoval.

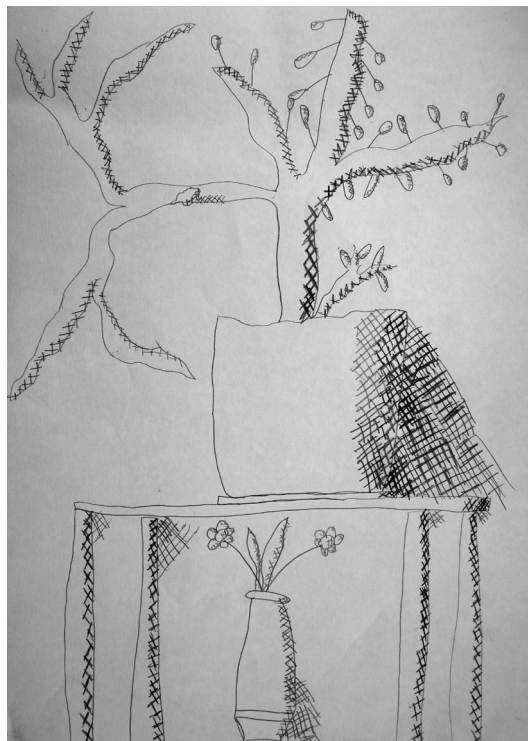
Na mizi jo je čakal velik šopek narcis, saj je Jože vedel, da Riba ne mara vrtnic. Bil je zelo srečen. Riba je končno prišla, zamudila je kar tri ure. Prava groza. Jože se ni jezil nanjo, samo da je prišla. Riba je bila zelo vesela narcis, vendar jih ni mogla sprejeti. Jožetu je povedala, da jo je nekdo že zasnubil in da je zasedena. »Kdo?« je hotel izvedeti Jože. »Nekdo, ki ... je mogoče malo lepši od tebe,« je odgovorila. »Kdo pa je sploh lepši od mene? Ali nisem jaz lepotec Portoroža?« je v jezi rekel. »Ne, mladenič Tjulenj je milijonkrat lepši,« je rekla vsa v ljubezni do mladeniča Tjulnja. Jože je skoraj začel jokati, vendar se je nekako le zadržal. »Adijo, tečnoba mala. Sploh nisi več lepa. Kaj te briga, kaj vse sem čutil do tebe. Še enkrat adijo,« je zelo jezen odvrnil. Ko je stopil iz gostilne na hribu, se je usedel na bližnjo klopcu. Ves objokan je jokal. Kar naenkrat pa je izza vogala lepo po svojih tenkih nožicah prijokala deklica. No, ni bila več deklica. Bila je bolj ženska. Jože Mrož ni mogel verjeti, da je lahko prav on srečal to žensko. Sam pri sebi si je priznal, da je mladenka Riba ošabna in nikomur ne privošči sreče. »Fuj, mladenka Riba in njene narcise. Kako je lepa!« »Živjo! Kako si, lepotec?« ga je ogovorila Medica Rak. Tako ji je bilo namreč ime. »Jaz sem v redu in ti?« je odgovoril. Rekla je: »Enako. A se ti lahko predstavim?« »Še vprašaj? Seveda. Ravnokar sem te hotel vprašati, kako ti je ime. Tako, na dan z besedo,« je odvrnil. »Jaz sem Jože Mrož.« »Kako pa je tebi ime? Mrože imam najraje.« »Jaz pa rake.«

Jože Mrož in Medica Rak sta se poročila. Rodilo se jima je kar šest otrok. Vsi so bili malo podobni očetu in malo mami. Imeli so se zelo radi. Bili so res prava Mrož-Rak družina. In vse dni jim je sonce pripekalo tako močno, da niti pečice niso potrebovali. Res neverjetno.

Rebeka Škrlec, 7. r.

Detektiv Jaka

SLIKA B: Naj predstavim našega sicer malo nerodnega detektiva Jaka. Dobil je svoj prvi primer v karieri in vzel ga je zelo resno. Seveda pa ne pozabimo na Jakinega najboljšega pernatega prijatelja Čoka. Skupaj sta že od malih nog, saj ga je Jaka dobil za svoj prvi rojstni dan. No, pa preidimo na Jakin primer. Vse se je začelo... gospe Meti so ukradli najstarejšo knjigo, ki jo je podedovala od svoje prapraprababice. Seveda je krajo takoj prijavila, saj je bila knjiga zelo stara. Z njo lahko zaslužiš na milijone evrov, saj so se za to knjigo potegovale najboljše knjižnice, muzeji, galerije... Naš detektiv, kot sem že omenila, je zelo resno vzel ta primer in se takoj odpravil h gospe Meti. Gospa je bila vsa zaskrbljena, saj je bilo to njeno največje veselje in dar od svoje prapraprababice. Jaka je takoj začel s preiskavo. »Dober dan, gospa Meta, prišel sem na preiskavo. Na temo ukradene knjige, je tako?« »Dober dan, kdo pa ste vi?« je vprašala gospa Meta. »Oprostite, ker se nisem predstavil. Sem detektiv Jaka, to pa je moj pernat prijatelj Čoka.« Gospa Meta je na debelo pogledala svojo papigo Mici. Jaka je vzel zapisnik, svinčnik ter začel s kopico vprašanj. »Kdaj se je zgodil vlom? Kje ste bili vi? Kje ste imeli knjigo?...« je hitel Jaka. »No, počasi, kam pa se vam mudi?« je začudeno vprašala Meta. »No, oprostite, to je moj prvi primer v moji karieri. Greva od začetka. Kdaj se je zgodil vlom?« »No... vse se je začelo, ko se je majhen možicelj zanimal za knjigo, spraševal je, kje je pospravljena, koliko bi bila vredna, če bi jo jaz prodala in tako naprej. Jaz trapa pa sem mu povedala vse, saj si nisem mislila, da mi bodo ukradli knjigo,« je povedala Meta. »Dobro, dobro,« je odgovarjal Jaka in si vse pridno beležil. Njegov prijatelj Čoka pa si je ogledoval zanimivo prijateljico gospe Mete. »Kje pa ste vi bili?« je Jaka nadaljeval z vprašanji. »Jaz sem bila...« Meta ni mogla nadaljevati, bila je

Matevž Roškarič, 8. b

jezna sama nase, ker je povedala možiclju, kje se nahaja knjiga. Jaka je videl, da se Meta spominja dogodkov, zato jo je ogovoril: »Gospa Meta, boste lahko nadaljevali? Če ne boste zmogli, bom prišel kdaj drugič.« »Ne, saj bom zmogla. Lahko nadaljujem?« je vprašala Meta Jaka. »Lahko nadaljujete,« je hitro odgovoril Jaka.

»Tisti večer sem spala v svoji spalnici, mož je bil na poslovni poti v tujini. Vrata so izolirana proti zvoku, saj me je ponoči strah, zato sem dala izolirati vrata in sem se tisto noč zaklenila. Mirno sem spala in še sanjalo se mi ni, da bo kdo ukraдел moj in zadnji dar od moje prapraprababice. Čeprav je nisem poznala, sem vseeno vesela, da sem lahko podedovala to knjigo, ki jo je napisala

[Literarni natečaj Gradim svet iz besed]

prav ona za ožji krog. Knjigo pa sem hranila na polici, saj tako ne bi vedeli, katera je prava knjiga, ker sem velika zbirateljica starih knjig. Jaz pa sem mu povedala natančno, kakšna je knjiga, kje stoji.. « Tako je gospa Meta končala poved, zraven pa smrkala. »Mislim, da bo to dovolj,« je izdihnil Jaka, saj ga je to pisanje pošteno izmučilo. Čoka pa je že zadremal. »Zdaj sem končal, mogoče še pridem, če bom še kaj potreboval za preiskavo. Na svidenje in hvala, da ste toliko povedali.« Jaka in Čoka sta odšla, Meta pa jima je rekla, da še vedno lahko prideta.

SLIKA E: »Zelo nenavadno,« se je čudil Jaka. »Vse galerije, muzeji in celo še knjižnice hočejo to knjigo. Če povem po pravici, je to kompliciran primer, v mestu je vsaj 44% majhnih ljudi. To nama je še samo bolj otežilo delo,« se je spomnil, da je pozabil vprašati... »Joj, oh jaz nesreča, pozabil sem vprašati, kakšen je bil možicelj. Zdaj grem domov in bom jutri šel obiskat gospo Meto,« je dejal in se odpravil domov, Čoka pa je letel za njim. Vendar je Jaka doživel presenečenje. V njegovi hiši ga je čakala božanska lepota. Jaka se ji je komaj uprl. »Se niste zmotili?« jo je vprašal. Lepotica, ki ji je bilo ime Špela, ga je samo pogledala. Jaka, ki pa je imel v žepu spravljene zapiske, je premišljeval, ali je mogoče to njegova sestrična, saj je dolgo ni videl. Vendar je bila Špela agentka možiclja, ki je ukradel knjigo. Naš Jaka tega ni vedel, saj je dekle izgledala čudovito. Naskrivaj mu je vzela vse zapiske, da bi bil Jaka spet na začetku. Čoku se Špela ni zdela vredna zaupanja. Hitro, ko je zagledal, da mu misli vzeti zapiske, se je spustil naravnost v njene lase. Jaka je takoj opazil, da je nevarnost. Hitro ji je zagrozil s svojo igračko - pištolo. Špela je mislila, da je prava, zato je vse priznala. »Jaz nisem nič kriva. Najeli so me za bogato nagrado. Ne zaprite me!« je hitro povedala. »Vse bom povedala, samo ne zaprite me,« je hlipala. Špela je imela dvajset identitet. Iskala pa jo je cela vojska

policistov. Jaka si je mislil: »Takšne priložnosti ne smem zamuditi, mogoče me bo šef izbral za kaj več kot detektiva.« Ni vedel, kaj naj naredi s Špelo. Če jo preda, mogoče ne bo povedala, kje se skriva falot. Če pa jo bo izpustil, pa bo mogoče spet naredila kaj slabega. Veliko časa je razmišljal. Čudež, čeprav je bil neroden, se je domislil enkratne domislíce. Lahko bi najprej izvedel, kje se skriva ta možicelj in jo nato predal policiji. »No, povej mi, kje se skriva možicelj?« je osorno vprašal Jaka Špelo. »Živi tu čez cesto, poiskal me je, da bi ti vzela zapiske, da bi ostal spet na začetku. On pa bi imel dovolj časa, da bi prodal knjigo. Jaz naredim vse za denar,« je povedala Špela zelo prepričljivo. Jaka je hitro poklical policijo, pri tem pa ji kazal igračko - pištolo. Policija je prišla Špelo, Jaka pa bi kar nadaljeval preiskavo, če ga ne bi zmotil šefe (tako ga je klical Jaka), ki je bil zelo presenečen nad Jakom. »Dobro si opravil,« ga je pohvalil šef. »Kaj takega si ne bi mislil, da bi ti to storil. Čeprav si kratke pameti, ti zaleže ena pohvala,« je rekel šef. Jaka je bil presenečen, ko je šef rekel, da je kratke pameti. Prav čudil se ni, saj je nekako pričakoval ta odziv. Ko so policisti odšli, se je lotil preiskave. »Res sem kratke pameti, kako nisem pomislil o sosedu. Je majhen možicelj.«

SLIKA I: Takoj se je odpravil k sosedu. Ko je prestopil že delček zelenice, je opazil sledi. Sledil jim je vse do hiše. Vrata so bila odprta, vstopil je kar naprej. Prišel je do nekakšnega križišča hodnikov. V vse smeri je vodilo osem hodnikov. »No, mi boš pomagal?« je Jaka vprašal Čoka. Čoka je dobro vedel, kaj mora narediti, letel je v enega od hodnikov. Jaka pa je šel za njim. Prišla sta do vrat in Jaka jih je odprl. Zastal mu je dih. Na sredi sobe je stala velika miza, na njej pa so ležali številni papirji. Jaka je takoj začel brskati po njih. Mogoče bi našel kaj, kar bi ga pritegnilo. Našel je številne dokaze, Čoka pa je letal okoli in si ogledoval prostor. »Še omedlel bom. Toliko je tega,« je rekel naš detektiv

Jaka. »Ne najdem dokazov, da bi vedel, kam so dali knjigo.«

SLIKA D: Tedaj je vstopil v prostor majhen možicelj in vprašal: »Kaj počneš v moji hiši? Kdo ti je dovolil v hišo?« Čeprav je bil Jaka neumen, je takoj vedel, da gre za tatu, ki je ukradel knjigo gospe Meti. »Stoj! Ti si tisti, ki je ukradel Meti knjigo, kajne?« je vprašal Jaka. Medtem se je Čoka skrtil za vrati, tako da ga možicelj ni videl. »Končno si ugotovil, kajne?« je rekel možicelj. Medtem se je sprehajal po prostoru. »No, nisi tako neumen, kot je videti, saj kot vidim, dosežeš vse.« »Sami se predajte,« se je oglasil Jaka. Na dan je potegnil pištolo – igračko. Pravo pištolo mu je vzel šef, saj je ni znal uporabljati, zato si je kupil pištolo – igračko. Detektiv brez pištole je ničla (pištolo so uporabljali za vsak primer). »S to pištolo me ne boš prestrašil, saj je le navadna igračka.« Jaka je videl, da nima smisla, zato je pospravil pištolo. Možicelj pa je na dan potegnil svojo pravo pištolo. Jako je bilo kar malo strah, v tem položaju še ni bil, saj ni imel nobenega primera. Tedaj pa se je prikazal Čoka, ki se je spustil na možiceljevo glavo.

SLIKA G: Možicelj se je tako ustrašil, da je takoj pobegnil iz hiše. Jaka pa se je hotel izkazati pred šefom, zato se je podal v dir za njim. Tako se je podil po ulici zatom. »Stoj! Stoj! Takoj se ustavi!« je kričal Jaka. Ker pa je imel težave s pljuči in ni mogel dobro dihati, se je ustavil. Možicelj je to opazil in se podal v hišo, ki jo je imel rezervirano. Možicelj je varno prispel v svojo veliko hišo.

SLIKA F IN G: Ker je bil izmučen, se je podal v dnevno sobo, se zleknil na stol in razmišljal, kako bi ukanil Jaka: »Ta pridanič je zelo pameten in še neumnega, vendar zelo pametnega ptiča ima.« Jaka, čeprav se je moral ustaviti, je videl, kam se je skrtil možicelj in je takoj poklical policijo. Čez nekaj minut je policija le prispela in Jaka je pokazal, kam je odšel možicelj. V hiši, kjer je bil možicelj, ni bil sam, ampak so bili v njej naseljeni kar trije

moški. Policija je prišla vse štiri. Ker je bil Jaka malce omotičen, so morali počakati, saj se je moral najprej zbuditi. Ko je minila ena ura, se je Jaka končno zbudil od onemoglosti.

SLIKA C: Šel je v sobo, kjer sta ga čakala inšpekcija in gospa Meta, ki pa je ravno odhajala, saj je že podala prijavo. »No, Jaka, bo šlo?« ga je vprašal šef. »Bo ja, malo me še stiska v prsih, vendar bo šlo,« je odvrnil Jaka. »No, kdo je bil tisti, ki si ga lovil po ulici?« je nadaljeval šef. »Tisti majhen možicelj, ki gleda, kot bi pojedel kislo limono,« je hitro odvrnil Jaka. Seveda so policisti prijeli možiclja, ki mu je bilo ime Jani Jakac.

SLIKA A: Jaka in Čoka sta odšla domov, medtem pa sta se še sprehodila po parku. »Težek dan, a ne?« je vprašal Jaka Čoka. Čoka se je usedel na vejo. »Naslednjič pa bom prej našel storilca in ti mi boš pomagal,« je pripomnil Jaka.

Jaka je v svoji karieri dobil veliko primerov in še posebno mesto med sodelavci.

Gabrijela Grabušnik, 7. r.

Rebeka Fišer-Emerih, 6. r.

Jesensko jutro

Ko sem se zjutraj zbudila
v hladno jesensko jutro,
sem se odločila,
da bom svoje misli spremenila.

Rekla sem si,
da bom odvrгла slabe misli,
kot so odvrženi na tleh jesenski listi.

Obljubila sem si,
da bom načrt za prihodnost napravila
in se kot verica za zimo pripravila.

Ko sem si vse stvari obljubila,
da jih bom nekoč le naredila,
sem se zalotila,
da se mi po glavi rojijo takšne misli:
Vem, da danes bo srečen dan,
to sem začutil že zjutraj...

Helena Zemljič, 9. r.

Jesenski čas

Ko zjutraj se zbudim,
v šolo pohitim.
Ker zunaj je mrzlo,
oblečem se toplo.

Ko na avtobus hitim,
se veselim,
saj kmalu bom na toplem.

Ko sem v šoli,
je lepo,
saj je zelo toplo.

Irena Diemat, 9. r.

Svit in Zarja

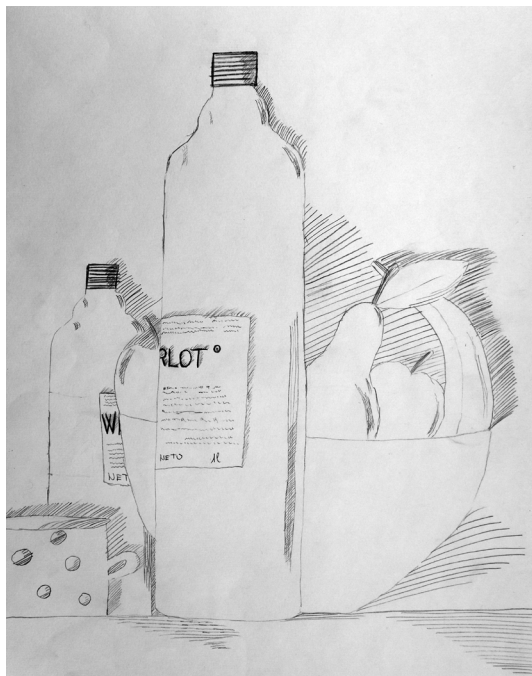
Seveda vsi poznate kakšnega Svita,
Vaščani pa tudi kakšnega Vita.
Iščemo pa tistega svita,
Tistega, ki nam že navsezgodaj kikirika.

Zarja je pridno dekle.
A kaj, ko nas že navsezgodaj budi.
Rana ura, zlata ura, nam pravi, ko zjutraj nove bar-
ve rodi.
Jaz pa rada hitro vstajam,
Ampak samo zato, da lahko med barvami rajam.

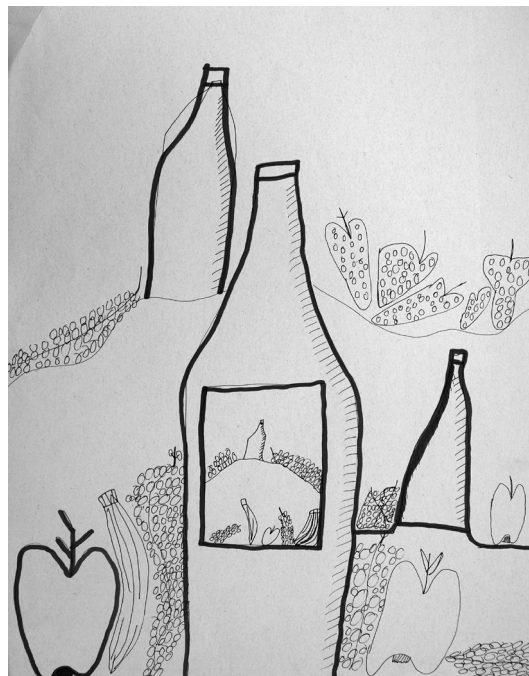
Helena Zemljič, 9. r.

Eva Ornik, 6. r.

Sabina Kacijan, 8. a

Tadej Golob, 6. r.

Gib

Vsak glasbenik si želi dober instrument. Naš instrument pa je naše telo, zato se ga ne sramujmo, ga negujmo, urimo, da bo lahko vsem povedalo to, kar želimo povedati. Gib lahko pove veliko, če je negovan, obvladovan in prihaja iz naše notranjosti.

Irena Diemat, 9. r.

Baletka

Plesalka zapleše,
naj svet jo obseže.
Oblečena v tutu
in v plesne copatke
zapleše v prekrasni ples.

Zgodba pripoveduje
o lepi princeski
z imenom Trnuljčica.
Ta zgodba izpoveduje
vsa čustva.

Damjana Fačini, 9. r.

Balerina

Balerina je oblečena v tutu. To je baletno krilo. Najprej je segalo malo pod kolena in je bilo narrejeno iz tančice. Zgornji del se je tesno prilagal telesu.

Balerina si lase razdeli po sredini glave, z njimi prekrije ušesa in jih spne v figo.

Anja Perko, 9. r.

Anja

Sem pozitivna oseba. Med vrstniki oz. osebami, ki jih poznam, sem zelo zgovorna, včasih tudi preveč. Sem redoljubna, saj ne prenesem, da je prostor, v katerem preživljam prosti čas, razmetan. Doma pomagam mami pri gospodinjstvih opravilih. Delo domačih nalog mi je postalo že nekakšna rutina. Za svoj uspeh v šoli se trudim po svojih najboljših močeh, saj mi to veliko pomeni. Rada se oblačim v modna oblačila. Zelo rada imam živahne barve, saj izražajo mojo osebnost. Po naravi sem zelo vesela, rada se zabavam, plešem in pojem. Zelo me veseli igranje. Nekateri celo pravijo, da je to moja vrlina. Kadar sem slabe volje, prenašam slabo energijo na ljudi, ki me obdajajo. Sem svojeglava, trmasta in včasih dominantna oseba. Zelo rada spremljam po televiziji modne oddaje ter humoristične serije. Prijatelje velikokrat nasmejim in jim prinesem v življenje obilo dobre volje.

Anja Perko, 9. r.

Helena

Po horoskopu sem kozorog, torej sem bolj plašna oseba, ki nerada nastopa v javnosti. Veliko bolj mi je všeč, če sem skrita nekje v ozadju ter nastopajočim nekako pomagam iz zaodrja. Sem kar odkrita, vendar me učitelji vedno zaznamujejo kot plašno in neodkrito osebo, ki nikoli ne pove, kaj jo teži. Odkrita sem samo z osebo, ki je dalj časa z mano oz. je moja prijateljica.

Imam kar nekaj prijateljic, vendar me pri sklepanju novih prijateljev ovira plašnost. Svojim prijateljem rada pomagam, sploh pri sporih velikokrat posežem vmes. Včasih pa se zgodi, da se moji najboljši prijateljici skregata in tako se znajdem med dvema ognjema. Sama se nerada prepiram oz. sploh nimam razloga za to, zato me moji prijatelji pogosto označujejo kot miroljubno osebo.

Na splošno sem optimistka, ki vedno rada priskoči na pomoč. Čeprav sem plašna in zadržana, me ovire, ki jih prinaša življenje, ne ustavijo.

Helena Zemljič, 9. r.

Klavdija

Sem zelo zgovorna oseba. Zelo rada veliko govorim, včasih celo preveč. Sem zelo odkrita, vse povem v obraz. Sem takšna kot večina deklet moje starosti. Veliko klepetam s svojimi prijateljicami, ogromno stvari si povemo že v šoli med odmori. Če je nujno, pa tudi med poukom, veliko pa jih še ostane za klepet po msn-ju. Do starejših ljudi sem zelo prijazna, vljudna, dobro se razumem s svojo babico, do svojih vrstnikov pa znam biti tudi osorna in jezikava. Večkrat se skregam z mojo sestro Lucijo in z mamo.

Za sebe bi rekla, da nisem zamerljiva oseba. Sem tudi zelo zanesljiva in zabavna oseba, ki zna vsakega spraviti v smeh neglede na pogoje. Mislim, da sem dobra prijateljica, ki ne izda skrivnosti.

Klavdija Kauran, 9. r.

Tjaša

Sem živahna in vedno nasmejana oseba ter navidezno zadržana do tistih, ki jih ne poznam. Ko pa ljudi dobro spoznam, postanem zgovorna, zabavna in se rada pošalim. Zmeraj sem pripravljena na nekaj novega. Aktivno se ukvarjam s športom. V veliko veselje sta mi ples s palico in gimnastika. Rada pojem in se aktivno vključujem v razne krožke v šoli in izven nje.

Prijateljice pravijo, da veliko govorim o šoli in prostem času, nekoliko manj pa o svojih čustvih in o tem, kaj si mislim o drugih. Ne poglobljam se v stvari, ki se me ne tičejo, čeprav sem zelo radovedna.

dna. Iz muhe ne delam slona. Če je kdo v stiski, ali če ga kaj teži, znam biti dobra poslušalka. Včasih dodam kakšno nepotrebno pripombo in se stvar povsem preobrne. Sem pesimistka, čeprav mi večina prijateljc govori, da sem optimistka. Nisem občutljiva in zamerljiva oseba. Zelo rada spoznavam nove ljudi in prijatelje, se z njimi družim in zabavam.

Tjaša Fišer-Emerih, 9. r.

Maja

Sem pozitivna oseba in na življenje gledam z dobre strani. V družbi znam vsakogar spraviti v dobro voljo. Veliko se smejem in moja lastnost je, da se velikokrat ne neham. Sem dobra prijateljica in znam zadržati skrivnost zase. Velikokrat sem trmasta in vem, kaj hočem doseči. Malokrat sem žalostna in tečna. Če pa sem, je bolje, da se me drugi izogibajo. Ko so moji prijatelji v stiski, jim vedno z veseljem pomagam. V družbi sem zelo zgovorna in vedno povem, kaj mislim.

Maja Komperšak, 9. r.

Sara

Sem dobrosrčna, včasih tudi trmasta in svojeglava. Na življenje gledam pozitivno in rada osrečujem druge. Ljudi nasmejim s svojimi šalami in smehom. Prijatelju vedno pomagam v stiski in sem zanj pripravljena veliko storiti. Med prijatelji sem zgovorna in rada izrazim svoje mnenje. Če se skregam s prijateljico ali prijateljem, po navadi hitro ne popustim. Sem bojevita osebnost, ki ve, kaj hoče. Če hočemo doseči nek cilj, potrebujemo voljo, jaz pa je imam veliko.

Sara Bračič, 9. r.

Doroteja Golob, 8. a

500-letnica rojstva Primoža Trubarja

<http://upload.wikimedia.org/wikipedia/commons/7/7a/Primož-Trubar.jpg>

Kazalo

Uvodnik	1
Stoji učilna zidana	2
Nekoga moraš imeti rad	4
Nepozabni dogodki	6
Druge dejavnosti	12
Literarno ustvarjanje	14
Iz sveta knjig	21
Literarni natečaj Gradim svet iz besed	29
Poezija	32
Balet	33
Uredniški odbor se predstavlja	34

Jasmina Zorjan, 8. a

Šolski žarek, glasilo OŠ Jožeta Hudalesa Jurovski Dol

Uredniški odbor:

Sara Bračič
Tjaša Fišer-Emerih
Klavdija Kauran
Aleksandra Kranar
Maja Komperšak
Anja Perko
Helena Zemljč

Mentorica: Vlasta Kavran

Računalniško oblikovanje in priprava za tisk: Dani Sajtl

Lektoriranje: Vlasta Kavran

Naslovnica: Matjaž Breznik, Ana Šuster

Tisk: Štrakl d.o.o., Sveta Trojica

Število izvodov: 200

Januar 2009

